

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

Kristina Jansson

Born 1967 in Sweden.

Lives and works in Stockholm, Sweden.

Andréhn-Schiptjenko

STOCKHOLM PARIS

Kristina Jansson

Kristina Jansson's grand and ambiguous paintings often deal with the emblematic relationship between her motifs and various human undercurrents and desires such as money, power and lust. At first glance, her paintings appear to refer to something illustrative, however, the subversive and sensual properties of the material create a barrier between the evident and the unknown. Whatever the painting wants to depict, it remains a fluid and disorderly blend of narrative and what the material itself conveys. In other words, her paintings can be seen as having an inherent friction between the image and the material.

Jansson is painfully aware of current events and often begins from a starting point of global issues, but simultaneously views her works as a strange free zone. Her paintings are in many ways closely connected with the most urgent matters of our time, though offer neither answers, nor comfort.

Kristina Jansson (b. 1967 in Sweden) has studied at the Ecole Nationale Supérieure des Beaux Arts, Paris, France; The Fine Arts Academy, Vienna, Austria; and The Royal Institute of Art, Stockholm, from where she graduated in 2001. Her work has been widely exhibited and she is one of Sweden's most acclaimed painters. Recent solo exhibitions include Värmlands Konstmuseum (2022), Norrtälje Konsthall (2018) and Borås Konstmuseum (2015) among others.

Solo Exhibitions (selected)

- 2022** *Space - Lost and Found*, Värmlands Museum, Karlstad, Sweden.
- 2020** *Le Voile*, Andréhn-Schiptjenko, Paris, France.
- 2018** *Dirty Discipline*, Norrtälje Konsthall, Norrtälje, Sweden.
- 2016** *Selbst Dort*, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.
- 2015** Borås Konstmuseum, Borås, Sweden.

Group Exhibitions (selected)

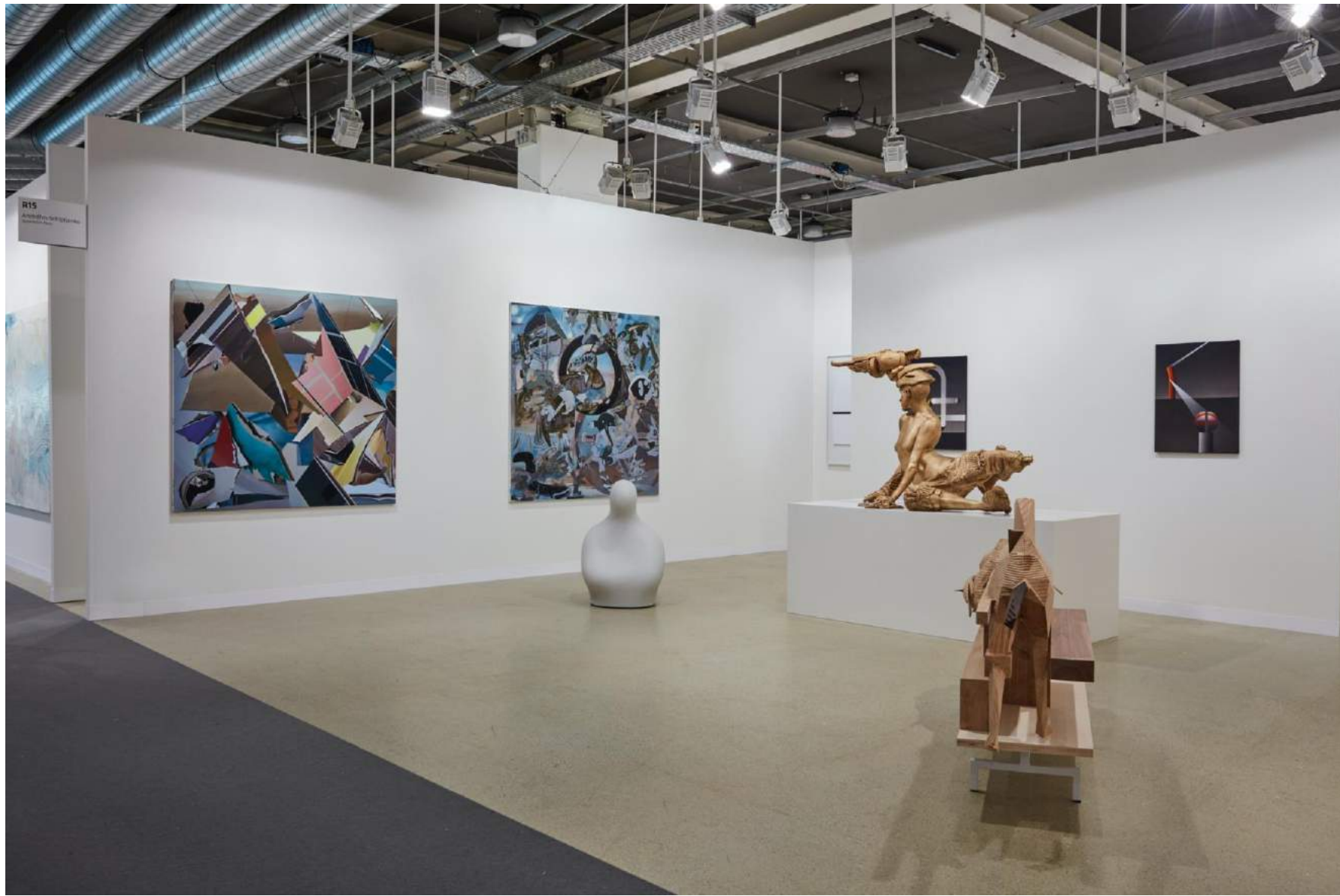
- 2021** Vargåkra gård, Hammenhög, Sweden.
Realism?, Konsthallen Lokstallet, Strömstad, Sweden.
- 2018** *Smällen med flera*, Uppsala Konstmuseum, Sweden.
- 2016** *Women Don't Paint Very Well*, hangmen Projects, Stockholm, Sweden.
Rummets rymder 1974, Uppsala konstmuseum, Uppsala, Sweden.
- 2015** *Empire of the Senseless*, Friedeman Benda, New York, USA.
- 2012** *Platsens själ*, Artipelag, Gustavsberg, Sweden.
- 2011** *Lust och Last*, National Museum, Stockholm, Sweden.
- 2010** *Carnegie Art Award* (2:nd price winner), *traveling exhibition*; Stockholm, Oslo, Reykjavik, Helsinki.

Public Collections

Borås Konstmuseum, Borås, Sweden; Malmö Konstmuseum, Malmö, Sweden; Moderna Museet, Stockholm, Sweden; The Public Art Agency, Sweden; Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.

Kristina Jansson
Installation view, Art Basel,
Basel, Switzerland, 2023

Kristina Jansson
Installation view,
Art Basel, Basel,
Switzerland, 2023

Kristina Jansson
Painters Table II, 2023
Oil on canvas
170 x 179.9 cm
(66 7/8 x 70 7/8 in.)

Kristina Jansson
Lucky Rabbit Ghost, 2023
Oil on canvas
180.4 x 180.2 cm
(71 x 71 in.)

Kristina Jansson
Blue Struggle, 2023
Oil on canvas
120 x 155.3 cm
(47 1/4 x 61 1/8 in.)

SPACE – LOST AND FOUND

Värmlands Museum, Karlstad, Sweden,
2022

You the spectator see a room, but is it an imaginary or a real one? You stand still by yourself and look at another world. What kind of place is this? Is there anyone living here and if so, who? The setting may seem familiar to you in a distant way but is still foreign. There are traces of people here. You may perceive or catch a glimpse of them, but they are not the main subject. Perhaps there are also traces of other creatures or animals here. The room also contains further items such as furniture and other furnishings, maybe technical equipment and tools.

Kristina Jansson (b. 1967) is one of Sweden's most interesting contemporary artists. Värmlands Museum is proud to present this large exhibition that has emerged in close dialogue with the artist, with focus on spaces. It shows works from the last fifteen years, many are new and have never been shown publicly before.

Kristina Jansson's images are ambiguous and constantly explore the boundary between the reality we have in front of us and the one we are not in physically. The exploratory attitude draws motifs from fiction or from mass-produced images that belong to our common popular cultural flow. What Kristina Jansson calls "a kind of visual jet stream".

They touch on existential and philosophical issues, challenge our perception and make us see things anew.

The compositions are complex, often in large scale and made up of many different layers, many layers of color. They are opulent paintings that comes to life with the color - with the material itself, whether it is painted thin or impasto. Sometimes the paintings are made as pairs or as reflections of each other where small displacements and changes puzzles our memory. Didn't I see this picture just now?

Kristina Jansson lives and works in Stockholm. The artist was born in Väse in Värmland and is educated at the Vienna Academy of Fine Arts, École nationale supérieur des Beaux-art in Paris and graduated from the Royal Academy of Fine Arts in 2001. She has had several solo exhibitions, but also participated in group exhibitions in both Sweden and the USA. Kristina Jansson is a member of the Academy of Fine Arts since 2014 and professor of painting at the Royal Academy of Fine Arts since 2020.

Kristina Jansson
Installation view, *Space - Lost and Found*, Värmlands Museum,
Karlstad, Sweden, 2022

Kristina Jansson
Installation view, *Space - Lost and Found*, Värmlands Museum,
Karlstad, Sweden, 2022

Kristina Jansson
Installation view, *Space - Lost and Found*, Värmlands Museum,
Karlstad, Sweden, 2022

Kristina Jansson
Installation view, *Space - Lost and Found*, Värmlands Museum,
Karlstad, Sweden, 2022

Kristina Jansson
Installation view, *Space - Lost and Found*, Värmlands Museum,
Karlstad, Sweden, 2022

Kristina Jansson
Installation view, *Space - Lost and Found*, Värmlands Museum,
Karlstad, Sweden, 2022

Kristina Jansson
Bright Eyes 1, 2022
Oil on canvas
100 x 81 cm
(39 3/8 x 31 7/8 in.)

Kristina Jansson

Bright Eyes 2, 2022

Oil on canvas

70 x 90 cm

(27 1/2 x 35 3/8 in.)

Kristina Jansson
Cityscape 3, 2022
Oil on canvas
111 x 212 cm
(43 3/4 x 83 1/2 in.)

Kristina Jansson
Crawlers, 2022
Oil on canvas
120 x 155 cm
(47 1/4 x 61 1/8 in.)

Kristina Jansson
Lookers - Atomic, 2022
Oil on canvas
90 x 132 cm
(35 3/8 x 52 in.)

Kristina Jansson

Lookers - Shot and Painted, 2022

Oil on canvas

174 x 136 cm

(68 1/2 x 53 1/2 in.)

Kristina Jansson
Dessert, 2022
Oil on canvas
115 x 145 cm
(45 1/4 x 57 1/8 in.)

Kristina Jansson
Dessert - Cake War, 2022
Oil on canvas
125 x 152 cm
(49 1/4 x 59 7/8 in.)

Kristina Jansson
Tar and Feathers, 2022
Oil on canvas
135 x 179 cm
(53 1/8 x 70 1/2 in.)

LE VOILE

Andréhn-Schiptjenko,
Paris, France, 2020

Andréhn-Schiptjenko is happy to present The Veil, Kristina Jansson's first exhibition at the Paris venue, and her third with the gallery.

For Kristina Jansson the narrative constitutes both the conceptual and thematic engine of her work. She consistently returns to the question of what she as a painter can create with a medium already so burdened, what does one actually do when creating a painted image?

It is never only an image as it exists in a borderland between image and material, in the friction of pretending and alluding to something illustrative when in fact the subversive, the sensualism of the material, is a barrier between the apparent and something unknown. The spectator allows himself to be fooled but is also surprised.

Jansson's paintings are a heightened way of seeing, an intuitive understanding that you in fact both look and experience at the same time. Her grand and ambiguous works often deal with the images' emblematic relationship to human undercurrents and desires, such as, money, power and lust. She is also

preoccupied with architectural space, perception and memory using the painting as a visually seductive construction.

Painting is not an image, but rather the friction between image and material. The materiality detracts it from imagery, photography. The painter works in that space, within that friction. The painting, whatever it wants to depict will remain a jumble between image and the way the material transmits its content. To me a painting is never an innocent object. To me it's undead, active and it looks back at you.

Kristina Jansson

The Veil can be interpreted in numerous ways, in a literal way as in how the curtain at a theatre determines what we can see and when, but also as a metaphor for that which is not immediately visible, although we think we know it. A painting can be conceived as being reality rather than an image of reality. This aspect is enhanced in our time as we are so imprinted by the photographic image, all images being filtered through conventions, expectations, filters, editors and social media, that a painting in a way always appears to be incomprehensible and strange from where it observes us.

Kristina Jansson (b 1967 in Sweden) has studied at the Ecole Nationale Supérieure des Beaux Arts, Paris, France; The Fine Arts Academy, Vienna, Austria; The Royal Institute of Art, Stockholm, from where she graduated in 2001. She has been widely exhibited both in Sweden and abroad and she is one of Sweden's most acclaimed painters.

Kristina Jansson
Installation view
Andréhn-Schiptjenko,
Paris, France, 2020

Kristina Jansson
Installation view
Andréhn-Schiptjenko
Paris, France, 2020

Kristina Jansson

The End, 2020

Oil on canvas

150 x 105 cm

(59 1/8 x 41 3/8 in.)

Kristina Jansson
Soft Drama, 2020
Oil on canvas
187 x 127 cm
(73 5/8 x 50 in.)

Kristina Jansson
Neck Grip, 2020
Oil on canvas
67 x 52 cm
(26 3/8 x 20 1/2 in.)

DIRTY DISCIPLINE

Norrtälje konsthall,
Norrtälje, Sweden, 2018

Kristina Janssons utställning *Dirty Discipline* utforskar måleriets möjligheter till minsta beståndsdel: skickligt, fysiskt och med abstrakta resonemang.

Det finns någonting orent med måleri.

Det är aldrig vad det ger sig ut för att vara. Det är inte bild, utan en fiktion mellan bild och material, det är inte ett utsnitt utan en hel verklighet. Det är inte någonting sant i det att det skulle kunna vara härledbart men det representerar en alldeles egen, påtaglig verklighet, om man har tur. Måleriet är ett handhavande. I handen på den som har det. Målningen bär det avtrycket.

Jag har tänkt att om fotografiet kastade ut måleriet i en häftig existentiell kris, med resultatet att det självförverkligade sig genom att ta spjörn mot bilden med sin materialitet, så kan man säga att någonting kanske håller på att hända med blicken idag. Eftersom vi alla deltar i samtidens våg av (visuell/media/data) expansion, är vi löst drivande

subjekt i ett ständigt skiftande perspektiv.

Vi blir illamående av det sätt som media och informationsflödet skapar en svindel hos oss, det avbryter vår egen rörelse och berövar oss en tydlig utsiktspunkt.

Där en gång det fysiska gränsöverskridandet var den mest nedsvärtande av utbyten, har blicken nu blivit den mest infantila konsumenten, den girigaste kunden? Perceptionen verkar stå under inflytandet av en genomträngande rökblandad dimma. Är det så att vi har börjat värdesätta den illusoriska distraktionen, en prioritering av förströelse över kommunikation? Eller, allteftersom världens ögon alltmer glaseras av ett oavbrutet lager av dimmiga skepnader, är det så att vi, drivna av en ännu större böjelse för tidsfördriv, bara bemäktigar oss högre och högre former av bilder?

Här bjuder måleriet ett visst motstånd. Målningen pekar på ett tvivel, inte bara på att den bild vi ser är falsk utan också på att det blir meningslöst att bara nöja sig med vad den föreställer. Vi måste närma oss andra saker, betydelse, mening, en egen känsla, verkets värld.

- Kristina Jansson

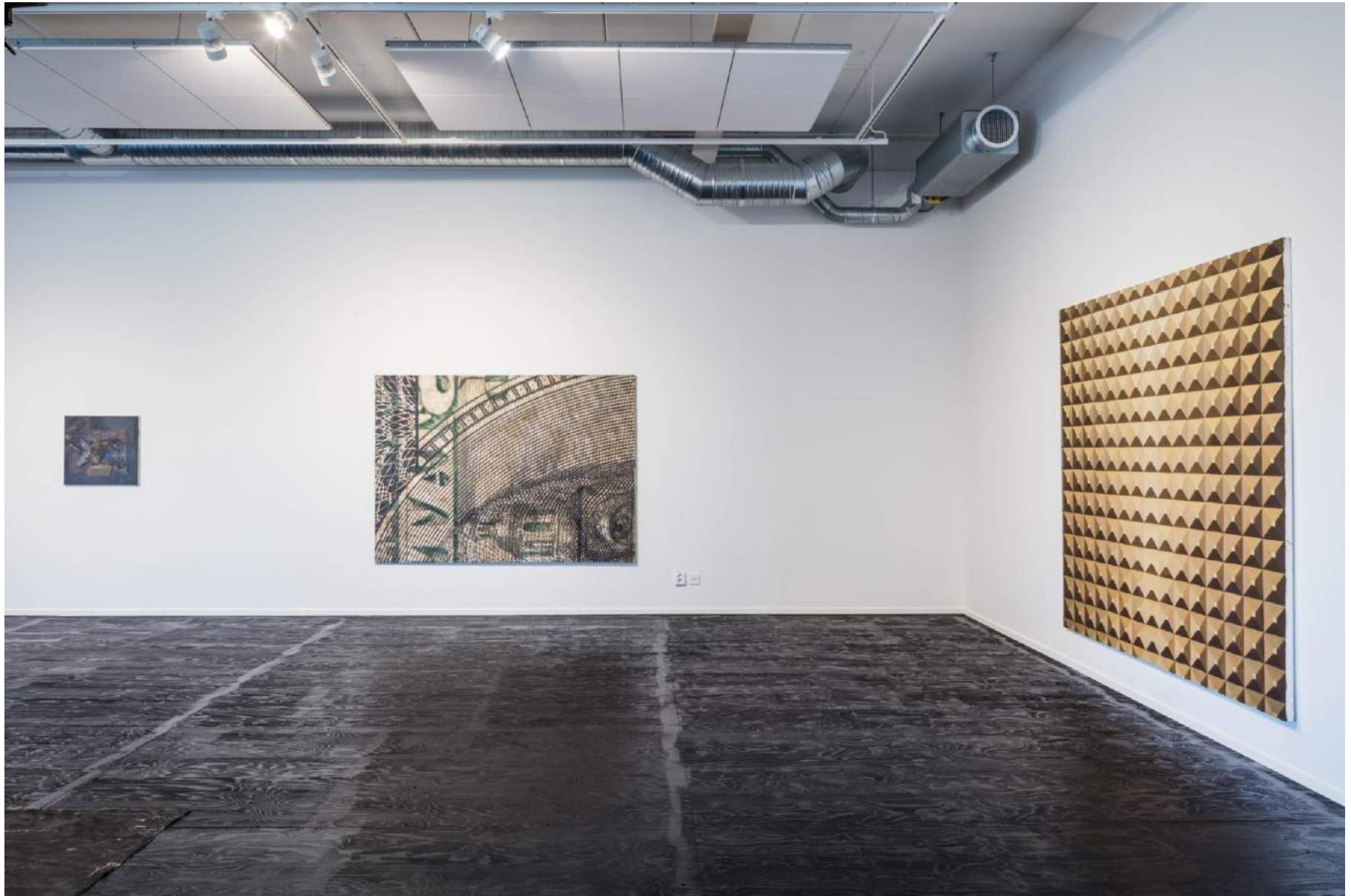
Kristina Jansson (född 1967) utexaminerades från Kungliga Konsthögskolan 2001. Hon har deltagit i ett antal stora separat- och grupputställningar i Sverige och i USA.

Kristina Jansson
Installation view
Norrtälje Konsthall
Sweden, 2018

Kristina Jansson
Installation view
Norrtälje Konsthall
Sweden, 2018

Kristina Jansson
Installation view
Norrtälje Konsthall
Sweden, 2018

**Kristina
Jansson**
Djungle, 2018
Oil on canvas
75 x 90 cm
(29 1/2 x 35 3/8 in.)

Kristina Jansson
Deep Water, 2018
Oil on canvas
105 x 139 cm
(41 3/8 x 54 3/4
in.)

SELBST DORT

Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2016

Andréhn-Schiptjenko has the pleasure to announce Kristina Jansson's second solo exhibition at the gallery.

Selbst Dort, oneself-over there, the self that is somewhere else: For Kristina Jansson this expression summarises both her material and method. The title refers to how the importance of the narratives displayed in the paintings diminishes along with the work process. It becomes equalised with the materiality of the painting. This in spite of that the narrative constitutes both the conceptual and thematic engine in the process of creating the painting.

Kristina Jansson has consistently returned to the question of what she as a painter can create with a medium already so burdened, what does one actually do when creating a painted image. It is never only an image as it exists in a borderland between image and material. Maybe this aspect becomes more visible within our age. Nowadays we are so imprinted by the photographic image that a painting in a way always appears to be incomprehensible and strange from

where it observes us.

The new works on display at the gallery touches on the images' emblematic relationship to human undercurrents and desires, such as, money, power and lust. In a group of paintings some reminiscences of Pablo Escobar's house are visible. One painting with the title *Million Dollar Painting* shows a fragment of an American hundred-dollar bill greatly enlarged. In proportion it corresponds to the surface of one million in hundred-dollar bills.

Kristina Jansson (born 1967) graduated from The Royal Institute of Art, Stockholm, in 2001. She was recently present with a solo show at Borås Konstmuseum, where a publication was made and she also participated in a group exhibition, *Empire of the Senseless*, at Friedman Benda in New York, both exhibitions took place last year. At present, works by her can be seen in the exhibition *Rummets rymder 1974* at Uppsala Konstmuseum until 20 of November 2016.

Kristina Jansson
Installation view
Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2016

Kristina Jansson
Installation view
Andréhn-Schiptjenko
Stockholm, Sweden, 2016

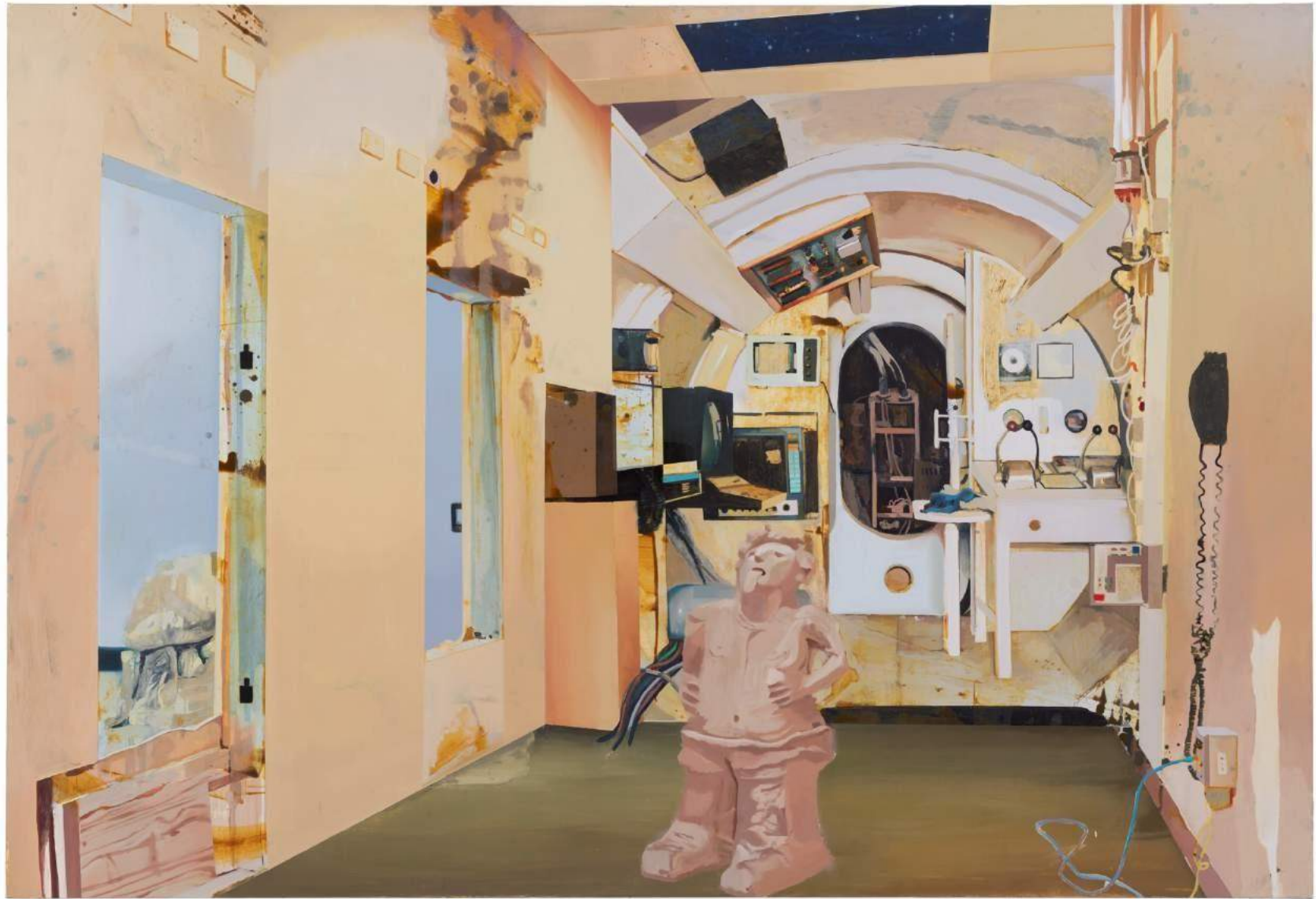
Kristina Jansson
Installation view
Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2016

Kristina Jansson
Million Dollar Painting,
2016 Oil and acrylic on
canvas
155.5 x 215 cm
(61 1/8 x 84 5/8 in.)

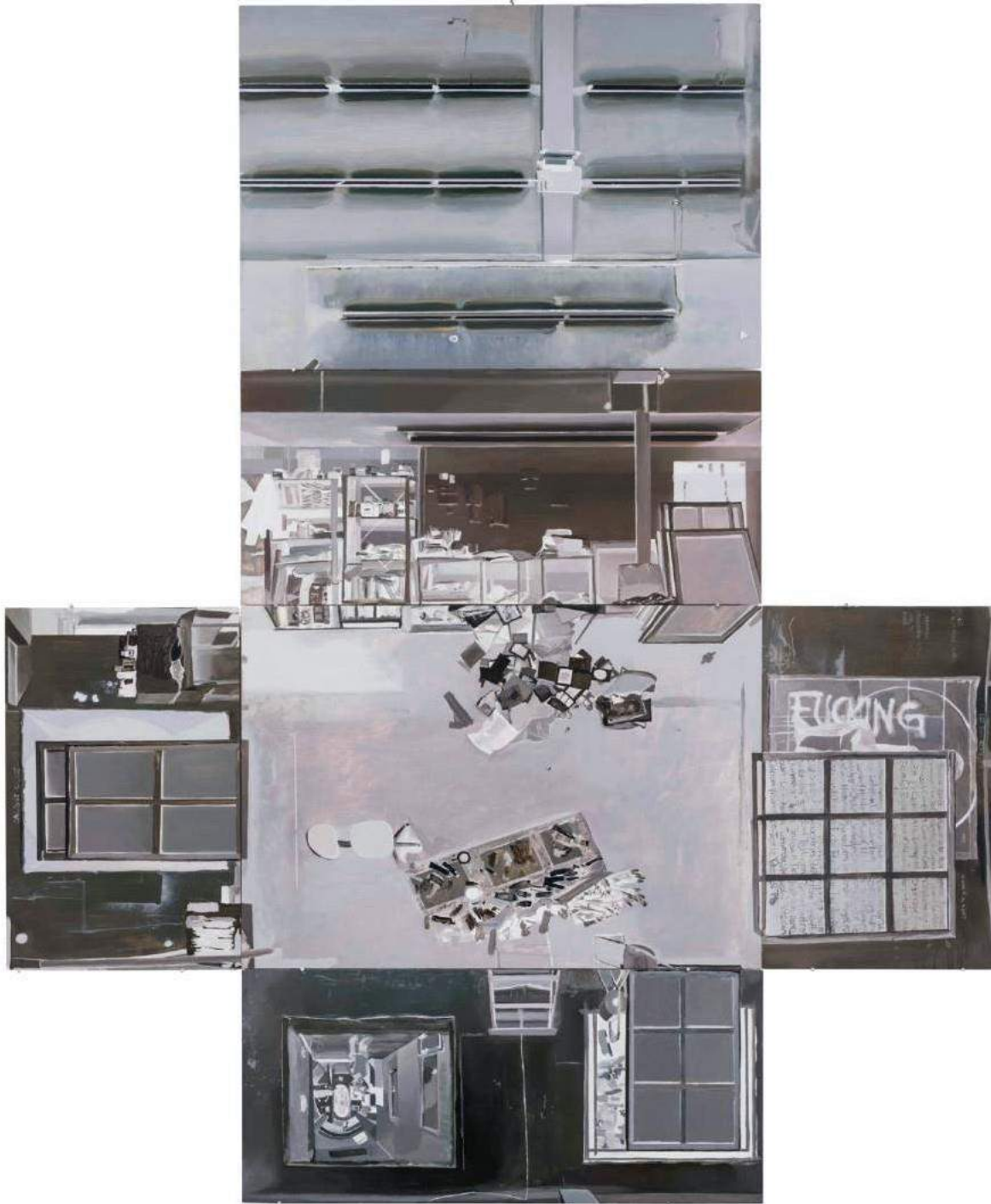
Kristina Jansson
Falcon 2, 2016
Oil on canvas
152 x 184 cm
(59 3/4 x 72 3/8 in.)

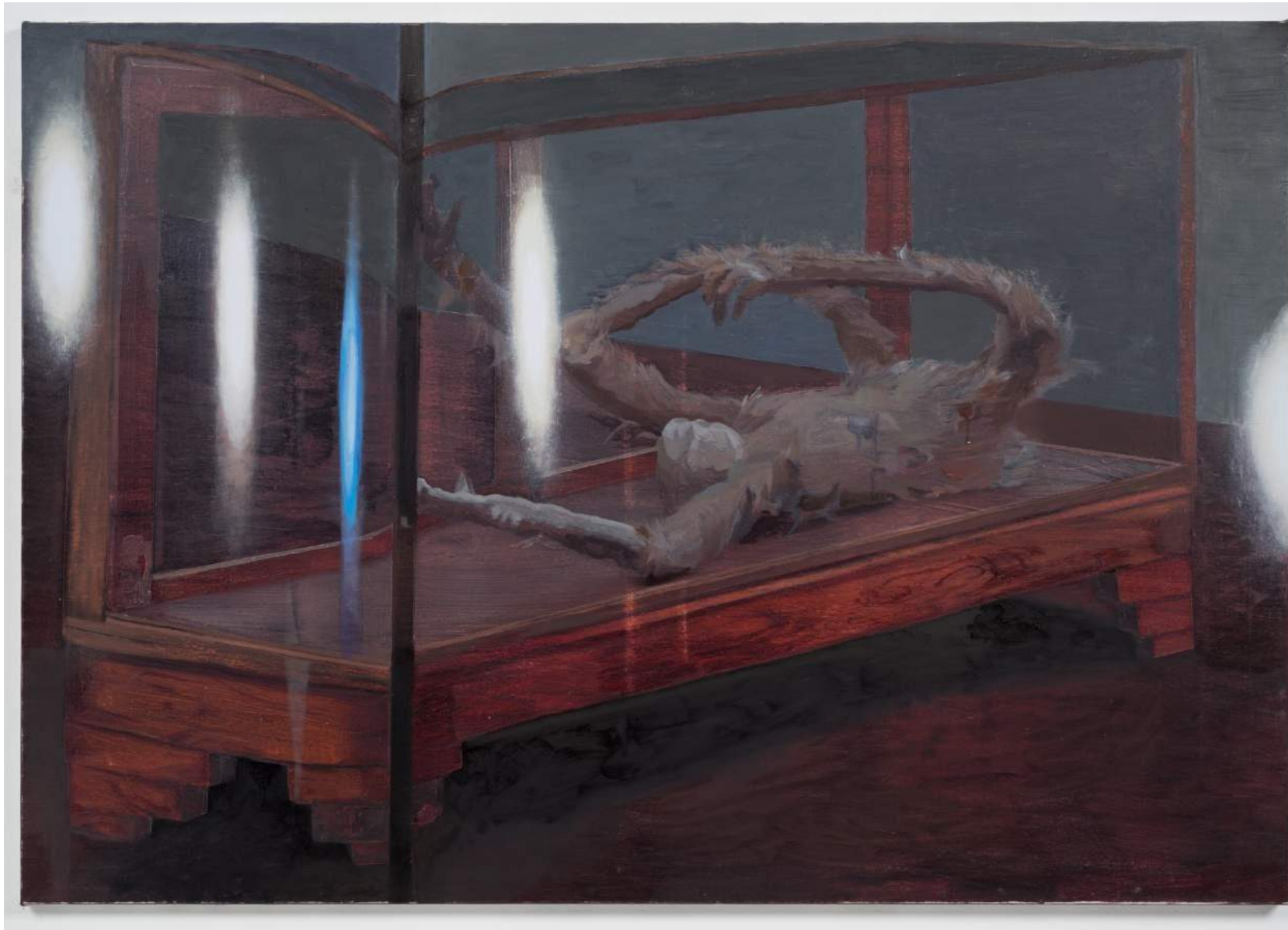
Kristina Jansson
Stargazer, 2016
Oil on canvas
136.5 x 200 cm
(53 5/8 x 78 5/8 in.)

Kristina Jansson
Toyland Dunkel, 2016
Oil on canvas
159 x 207 cm
(62 1/2 x 81 3/8 in.)

Kristina Jansson
Afterburn Studio 1:10, 2016
Oil on board
183.6 x 151,8 cm
(72 1/4 x 59 3/4 in.)

Kristina Jansson
Centerfold (Man as Ape),
2016
Oil on canvas
78 x 112 cm
(30 5/8 x 44 in.)

Kristina Jansson
*Centerfold Understated (Man
as Ape)*, 2016
Oil on canvas
155.5 x 215 cm
(61 1/8 x 84 5/8 in.)

Kristina Jansson

Installation view, Borås Konsthall, Borås, Sweden, 2015

Kristina Jansson
Installation view, Borås Konsthall, Borås, Sweden, 2015

Kristina Jansson

Installation view, Borås Konsthall, Borås, Sweden, 2015

Kristina Jansson
Source Leaving, 2015
Oil on canvas
142 x 180 cm
(55 7/8 x 70 13/16 in.)

Kristina Jansson
Bird Heart, 2014
Oil on canvas
155 x 248 cm
(61 x 97 5/8 in.)

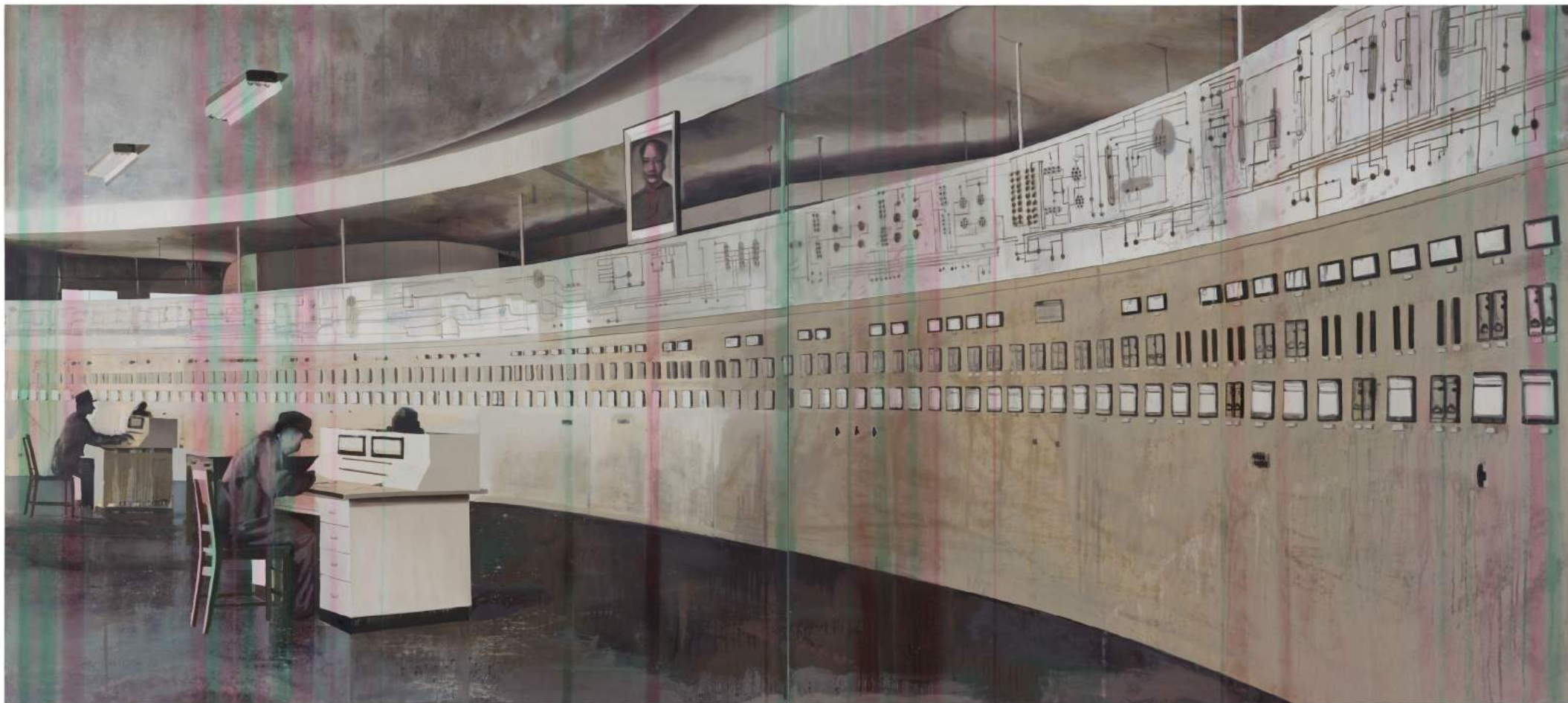
Kristina Jansson
Bird Mind, 2014
Oil on canvas
155 x 248 cm
(61 x 97 5/8 in.)

Kristina Jansson
Painters Table Structure, 2014
Oil on canvas
161 x 180 cm
(63 3/8 x 70 13/16 in.)

Kristina Jansson
Freegrazer, 2014
Oil on canvas
132 x 200 cm
(51 15/16 x 78 11/16 in.)

Kristina Jansson

Control Room 2, 2014

Oil on canvas

130 x 290 cm

(51 1/8 x 114 1/8 in.)

Kristina Jansson
Toyland, 2014
Oil on canvas
180 x 205 cm
(70 13/16 x 80 11/16 in.)

Kristina Jansson
Control Room, 2013
Oil on canvas
137 x 205 cm
(53 5/16 x 80 1/4 in.)

Kristina Jansson
White Head, 2013
Oil on canvas
177 x 198 cm
(69 1/4 x 77 3/8 in.)

Kristina Jansson
Installation view,
Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2012

Kristina Jansson
Installation view,
Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2012

Kristina Jansson
Installation view,
Andréhn-Schiptjenko,
Stockholm, Sweden, 2012

Kristina Jansson
Plastelina Head, 2012
Oil on canvas
147 x 205.5 cm
(57 5/16 x 80 5/16 in.)

Kristina Jansson
Cityscape, 2012
Oil on canvas
180 x 200 cm
(70 5/16 x 78 1/4 in.)

Kristina Jansson
Lullaby, 2012
Oil on canvas
148 x 199.5 cm
(58 1/16 x 78 3/16 in.)

Kristina Jansson
Molotovs Magic Lantern, 2012
Oil on canvas
160 x 220.5 cm
(62 3/8 x 86 5/16 in.)

Kristina Jansson
Oscar's Books, 2012
Oil on canvas
160 x 180.5 cm
(62 3/8 x 71 in.)

Kristina Jansson

The Architect and the Mime, 2012

Oil on canvas

180 x 360 cm

(70 5/16 x 141 1/4 in.)

Andréhn-Schiptjenko

Linnégatan 31, SE-114 47 Stockholm, Sweden

+46 8 612 00 75 / +33 788 14 79 59

info@andrehn-schiptjenko.com

andrehn-schiptjenko.com

KRISTINA JANSSON

Born 1967 in Sweden.

Lives and works in Stockholm, Sweden.

Education

1995–2001 Royal Institute of Art, Stockholm, Sweden.

1998 Ecole Nationale Supérieure des Beaux Arts, Erasmus, Paris France.

1994–1995 The Fine Arts Academy, Vienna, Austria.

Solo Exhibitions

2022 *Space - Lost and Found*, Värmlands Museum, Karlstad, Sweden.

2020 *Le Voile*, Andréhn-Schiptjenko, Paris, France.

2018 *Dirty Discipline*, Norrtälje Konsthall, Norrtälje, Sweden.

2016 *Selbst Dort*, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

2015 Borås Konstmuseum, Borås, Sweden.

Galleri Örsta, Kumla, Sweden.

2013 Galleri Gerlesborg, Gerleborgsskolan, Hamburgsund, Sweden.

2012 *Zelig*, Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, Sweden.

2011 *The Oblique Gaze/Den skeva blicken*, Gotlands Konstmuseum, Visby, Sweden.

2009 *Garden of Turbulence*, Milliken Gallery, Stockholm, Sweden.

2008 *Sol-Lera-hö/Sun-Clay-Hay*, Museum Anna Nordlanders konsthall, Skellefteå, Sweden.

Echo Chambers, Milliken Gallery, Stockholm, Sweden.

2005 *Mensh und Sonne*, Galleri Aronowitsch, Stockholm, Sweden.

2003 *Left of Longing*, Galleri Aronowitsch, Stockholm, Sweden.

2002 Väsby Konsthall, Upplands Väsby, Sweden.

2001 *Graduation Exhibition*, Royal Institute of Art, Stockholm, Sweden.

Group Exhibitions

2022 *Ladies Only*, Galerie Leger, Malmö, Sweden.

2021 Vargåkra gård, Hammenhög, Sweden.

2021 *Realism?*, Konsthallen Lokstallet, Strömstad, Sweden.

2020 *En paus, ett okänt rum, något som sammanflätas*, Galerie Leger, Malmö, Sweden.

2018 *Smällen med flera*, Uppsala Konstmuseum, Sweden.

2016 *Women don't paint very well*, hangmenProjects, Stockholm, Sweden.

Rummets rymd 1974, Uppsala konstmuseum, Uppsala, Sweden.

Stiftelsen Anna-Lisa Thomson till minnne - jubileumsutställning och årets stipendiater, Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.

2015 *Empire of the Senseless*, Friedeman Benda, New York, USA.

Andréhn-Schiptjenko

Linnégatan 31, SE-114 47 Stockholm, Sweden

+46 8 612 00 75 / +33 788 14 79 59

info@andrehn-schiptjenko.com

andrehn-schiptjenko.com

- 2012** *En subjektiv historia*, Galerie Aronowitsch, Konstakademien, Stockholm, Sweden.
Platsens själ, Artipelag, Gustavsberg, Sweden.
Ett riktigt hem - En replik på en replik, Sven-Harrys Konstmuseum, Stockholm, Sweden.
- 2011** *Lust och Last*, National Museum, Stockholm, Sweden.
Porträtt/Portrait, Gerlesborgsskolans galleri, Bohuslän, Sweden.
- 2010** *Carnegie Art Award (2:nd price winner)*, traveling exhibition; Stockholm, Oslo, Reykjavik, Helsinki.
- 2009** *Samtidigt, svenskt måleri på 2000-talet*, Borås konstmuseum, Borås, Sweden.
- 2008** *Carnegie Art Award 2008*, traveling exhibition; Helsinki, Oslo, Copenhagen, Reykjavik, Stockholm, London, Gothenburg.
Kom hem - tjugo värmländska konstnärer återvänder, Rackstadsmuseet, Arvika, Sweden.
- 2007** *Size Matters XXL*, Hudson Valley Center for Contemporary Art, New York, USA. Kabusa konsthall, curated by Filippa Arrias, Glemmingebro, Sweden.
- 2006** *Bodies That Matter*, Kristinehamns Konsthall, Kristinehamn, Sweden.
- 2005** *The Mirror Between Us*, Milliken Gallery, Stockholm, Sweden.
- 2004** *Nytt*, Galleri Aronowitsch, Stockholm, Sweden.
- 2003** *Action Work, Ung samtidskonst*, Library, Stockholm, Sweden.
- 2002** *FD, elever vid Konsthögskolan*, Väsby konsthall, Upplands Väsby, Sweden.
Exposition collective, Cité des Arts, Paris, France.
- 2001** *Vårutställning*, Konstakademien, Stockholm, Sweden.
Youth representative for Sweden in painting biennial, Väsby konsthall, Upplands Väsby, Sweden.
- 2000** *Vårsalongen*, Liljevalchs, Stockholm, Sweden.
Think Thank, Skridskopaviljongen, Stockholm, Sweden.
Krig, curated by Stig Sjölund and Jan Stene, Hötorgscity, Stockholm, Sweden.
- 1997** *Det Fula*, curated by Tom Sandkvist, Royal Institute of Art, Stockholm, Sweden.
- 1995** *Höstsalongen*, Värmlands Museum, Karlstad, Sweden.

Public Collections

Borås Konstmuseum, Borås, Sweden.

Malmö Konstmuseum, Malmö, Sweden.

Moderna Museet, Stockholm, Sweden.

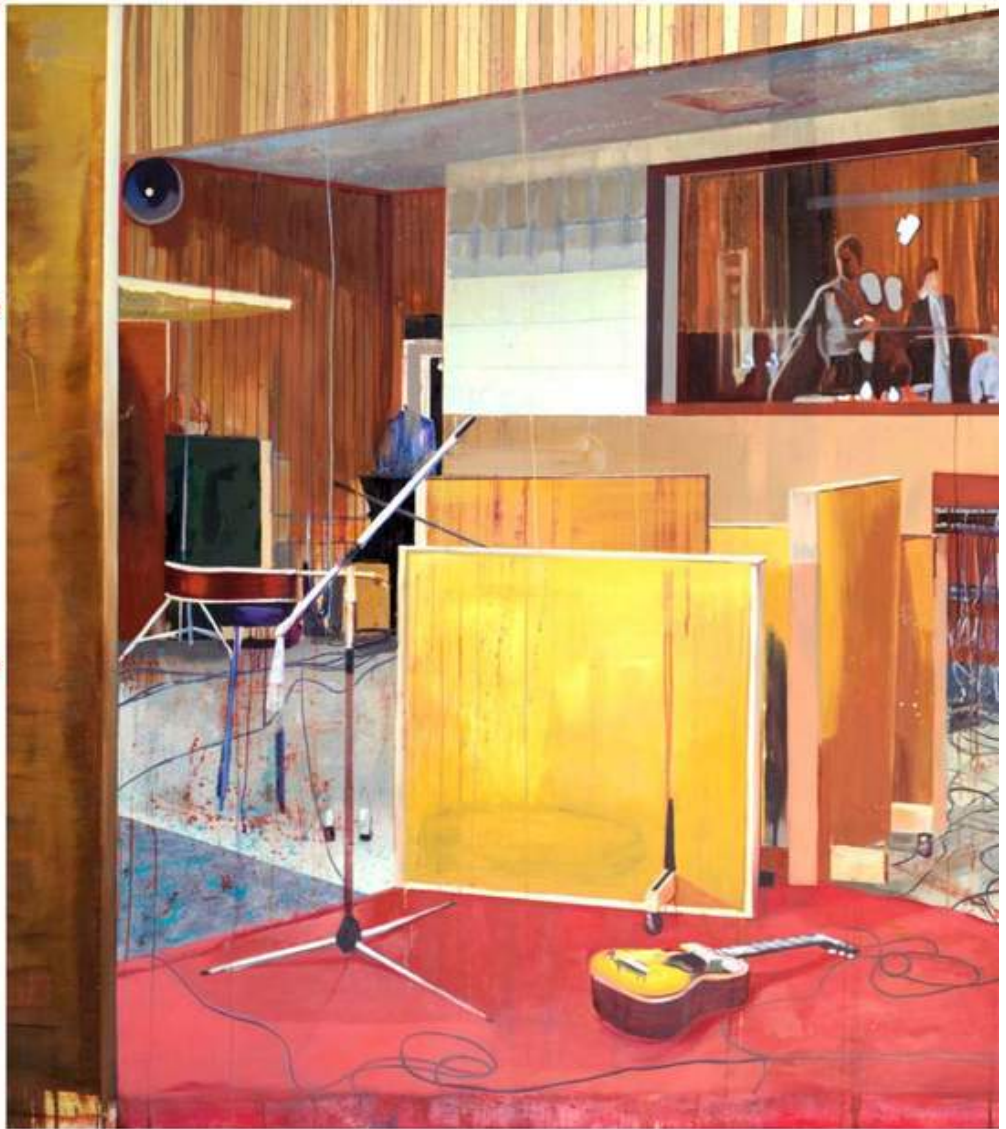
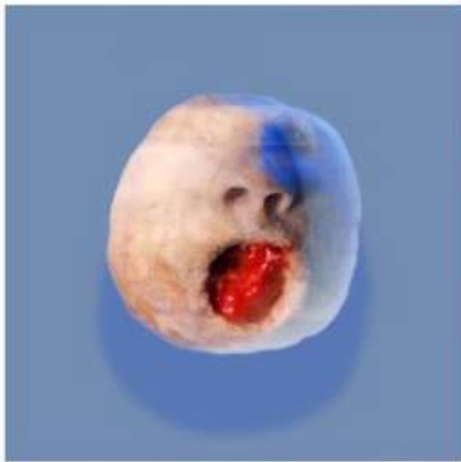
Statens Konstråd (The National Public Art Council), Sweden.

Uppsala Konstmuseum, Uppsala, Sweden.

Värmlands Museum, Karlstad, Sweden.

KULTUR KONST

Utställningar.

Skruvad symbolik som tränger djupt under ytan

Värmlands museum satsar i sommar på parallella utställningar med Kristina Janssons måleri och David Lynchs fotokonst. De passar perfekt i varandras sällskap, tycker Lotta Jonson.

"Space - lost and found"
Kristina Jansson

"Infinite deep"
David Lynch

Värmlands museum, Karlstad.

● Kraftfullt måleri och skruvad fotokonst bjuder Värmlands museum på denna sommar. En satsning som förhoppningsvis kommer att locka stor publik. Museet visar trettiofem verk av Kristina Jansson, målade i olja, lager på lager, under det senaste dryga decenniet – tio av dem

i år. Stora format med stökiga motiv som berättar historier i flera skikt. I en intilliggande mindre sal dras besökaren genast in i David Lynchs egensinniga bildvärld.

Det finns osynliga trådar mellan de bägge utställningarna, både Lynch och Jansson är intresserade av rum, arkitektur, scenografi. Båda söker något mer under bildernas plana yta, gräver djupare, skruvar motiven mot det mer symboliska och surrealistiska. De passar helt enkelt bra i varandras sällskap.

Kristina Jansson är sedan 2020 professor i måleri på Konsthög-

skolan i Stockholm. I en fin programtext, skriven för utställningen, förklarar hon sitt intresse för just det rumsliga. Så fort penseln nud-dar duken uppstår ett slags rum-mets problematik som kräver han-tering; det tvådimensionella måste bli till något mer. Vi lever nuförd-tiden i en bildbulemi, på gott och ont, menar hon. Den "visuella jetström-men" saknar oftast djup. Samtidigt skapar bilderna, när de blir virala, fler gemensamma referenser. Som öppnar upp för måleriet att tolka, ifrågasätta och tränga bakom ytan.

Inspirationen kommer ofta slump-vis från saker: Jansson läser, ser, hör: en filmscen, ett stage set för ett tv-program, ett tidningsurklipp. Hon renodlar motivet eller införlivar nya element, förskjuter skärpan, ändrar perspektivet, komplicerar.

Inte sällan avslöjar hon maktrela-tioner. Som i till exempel "Lookers - shot and painted" där motivet hämtats från en mindre viktig scen i Stanley Kubricks "Dr. Strangelove" med en kvinnokropp dold under ett stycke tyg. Berättelsen inver-teras, kameramännens sexistiska blickar avslöjas.

Så också i några andra dukar där en episod ur Alfred Hitchcocks "Fågellarna" varit utgångspunkten. Bilderna visar skeendet ur krä-kornas och den kvinnliga huvud-personens perspektiv. Att få fram

1 Kristina Jansson, "Bird mind", 2014, olja på duk. Foto: Lars Sjöqvist

2 Vy från David Lynchs utställning på Värmlands museum.

Foto: Lars Sjöqvist

3 Fotografi från Lynchs utställning "Infinite deep".

Foto: David Lynch

4 Kristina Jansson, "Echo chamber 1", 2007, olja på duk.

Foto: Johann Bergenholtz

den där lagom skavande skevheten, den som genast planterar sig i betraktarens magtrakt, är oerhört skickligt.

I en annan stark målning, "Lookers - atomic" syns en publik avbildad rakt framifrån. Stillasittande män i uniformer med sotade glasögon glor rakt på oss. Vad de betraktar? Jo, rätt gissat. En kärnsprängning.

I "Soft Drama" är innehålllet mindre dramatiskt men ändå ödesmättat. En teaterscen visas från baksidan. Något pågår, vi vet inte vad. Kompositionen påminner om en Piranesi-etsning med branta perspektiv och oändlighetskänsla, trångt men ändå luftigt.

För oss i Sverige är David Lynch främst känd som filmregissör ("Twin Peaks", "Blue velvet", "Mulholland Drive") men han har genom åren arbetat i en rad olika genrer (teckning, måleri, möbeldesign, musik) och ställt ut i hela världen. I Karlstad är det hans fotokonst från fem, sinsemellan ganska olika och främst svartvita serier som gäller. Totalt över hundra bilder visas samt den animerade kortfilmen "Fire" (som för övrigt också går att se på den egna Youtubekanalerna "David Lynch Theater").

"Snowmen" möter besökaren först: ett antal villatomter med bubbar som ser ut att vara foto-

graferade från ett bilfönster. Först känns det amatörmässigt ointressant men strax förändras intrycket. Gubbarna smälter inför våra ögon, det som en gång var vitt och vackert är på väg att gå om intet. Tragiken uppenbaras.

Förfallets skönhet är också motiv i serien "Factories", med övergivna industribyggnader. Närbildernas skrovliga ytor känns in på bara skinnen. Stämningen är både kuslig och lockande.

Här finns också erotiska bilder med kroppsdelar och hud, vackert taktilla. Dessutom abstraherade porträtt där ansikten lösts upp och blivit drömlika. Somliga känns igen från Lynchs filmer. Så en serie pornografiska kort från 1920-talet digitalt bearbetade i sann Lynch-anda. Absurt, läskigt men riktigt kul.

"Infinite deep" är kurerad av danske fotografen Christian Nørregaard. Museets utställningsproducent Dan Spegel står dock för den spännande formen, som tagit fasta på konstnärns dragning till det skrämmande dramatiska. Med hjälp av speglar och hål i de grå väggarna (Lynchs enda krav var just väggfärgen) uppstår ett oändligt svart slukhål. Helt i David Lynchs smak.

Lotta Jonson
kultur@dn.se

Grupputställning.

Maktfrågor. Tankeväckande om kulturarv på Tensta konsthall

"Hurting and healing. Tänk dig ett annat kulturarv"

Tensta konsthall, Stockholm. Visas t o m 28/8.

• Vem bestämmer vad som är värt att minnas och därmed vad som helst ska falla i glömska? Tensta konsthalls utställning "Hurting and healing. Tänk dig ett annat kulturarv" petar i såriga varbölder och visar konst som gestaltar komplexiteten i vår globaliserade (konst)värld. Av ett tiotal projekt lär två verk med oändligt många bottnar stanna kvar i mitt huvud för alltid.

I "Stateless Heritage" spekulerar konstgruppen DAAR kring vad som skulle hända om man kunde utnämna flyktinglägret Dheisheh i Palestina till ett av Unescos världsarv.

En fotoinstallation med tioalet manshöga ljuslådor skildrar det som skapades som ett tillfälligt läger 1948 men som i dag är mistänkt likt en stad, en mycket trång och slitna sådan. De teatraliskt ljussatta, otäckt vackra fotografierna visar nedklottrade, minimala betongbostäder och klaustrofobiska labrynter till gränder. Bildernas jäteformat bidrar till en känsla av autencitet – jag "promenerar" i en stad utan institutioner och offentliga platser, en stad byggd på muntliga överenskommelser. Det här är resultatet av sju decennier av "permanent tillfällighet".

Dheisheh byggdes för 3000 personer men har enligt United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the near east (UNRWA) numera 15 000 invånare. Tanken svindlar.

På låga podier ligger broschyrer uppslagna. De representerar 44 byar vars forna invånare, alltsedan de utvisades av Israel 1948, nu befinner sig i lägret. Kartor visar att många av byarna ligger bara några kilometer från lägret. Bilderna bidrar också till de tusen lager av omöjlighet som karakteriserar den här konflikten. Utraderade byar har ersatts av savannliknande växtlighet. Med undantag för en och annan israelisk nybyggare är det märkligt torrt och tomt på bilderna.

I dag är det bara nationer som kan söka till UNESCO:s världsarvslista.

Skulpturen kopplad till Pende-revolten i CATPC:s projekt.

Utställningen "Hurting and healing. Tänk dig ett annat kulturarv" petar i såriga varbölder och visar konst som gestaltar komplexiteten i vår globaliserade (konst)värld.

Men om Dheisheh fick uppnå status av världsarv, vad skulle då kunna hända med idén om kulturarv? Kunde det då inkludera historier som samtiden helst vill osynliggöra?

Utställningen belyser även andra maktfrågor. CATPC, konstnätverket för kongolesiska plantagearbetare, bidrar med sex dokumentärfilmer, i vilka vi får följa två av medlemmarna på resor från odlingen i Lusanga till konstens USA.

Projektet kretsar kring en skulptur med koppling till Pende-revolten, en protest mot expropriering av mark som ägde rum 1931 i dåvarande Belgiska Kongo. Skulpturen hamnade så småningom hos en amerikansk samlare, som donerade den till Virginia Museum of Fine Arts. I den sista filmen besöker konstnärerna museet och ber att få ställa ut skulpturen i det galleri de startat i sin hemstad. Scenen där den amerikanske intendenten försöker bortförklara att han lånat ut skulpturen till ett museum i Schweiz men inte vill låna ut den till det kongolesiska galleriet upplever jag som direkt påtaglig.

Som svar skapar konstnärerna en NFT (non-fungible token) av statyn som de nu säljer. Målet med projektet är inte bara att ifrågasätta det koloniala arvet. Med pengarna de får in köper de mer odlingsmark i Lusanga. Detta är konstnärernas sätt att sluta cirkeln.

Det var länge sedan jag blev lika berörd av en utställning. Hurting and healing är tankeväckande i ordets bästa bemärkelse.

Annica Kvint
kultur@dn.se

I "Stateless heritage" spekulerar konstgruppen DAAR om flyktinglägret

KONST. Oljemålaren Kristina Jansson återvänder till Värmland och blir granne med

Konstnär med öga

■ Hon beskriver sig själv som en målerinörd, men frågan är om inte filmnörd är ett lika passande epitet på den prisade värmländska oljekonstnären Kristina Jansson. Hennes stora målningar är laddade med cineastiska referenser – vilket så klart passar bra när hon nu blir utställningsgranne med David Lynch på Värmlands museum.

En sen kväll för många år sedan, när Kristina Jansson kom hem och slog på teven, fastnade hon framför den franske nya vågen-regissören Jean-Luc Godards film "One plus one" från 1968. Filmen, som närgånget skildrar skapandeprocessen av The Rolling Stones ikoniska låt "Sympathy for the devil", gjorde ett mycket starkt intryck på henne.

- Rummet de satt i, hela den här ljudstudio, det såg helt underbart ut. På den tiden var det ju inte så enkelt att hitta bilder så jag fick skaffa filmen och göra ett slags skärmdumpar.

De oskarpa bilderna blev sedan förlagor till målningen "Echo chamber" som nu, inlånad från Moderna museet, ingår i Kristina Janssons första separatutställning i Värmland.

Titeln syftar på hur (konst)historien upprepar sig, eller kanske snarare hur den kan översätta sig själv. Stones låt sägs vara inspirerad av en bok Mick Jagers dåvarande partner Marianne Faithfull gav honom, "Mästaren och Margaritan" av den ryske författaren Mikhail Bulgakov.

- Som i sin tur skrev boken som ett slags samhällskritik, där han också refererar till Bibeln. Och så gjorde Godard en film om låten, och nu har jag gjort en målning. För mig var det något fint med allt det där, säger Kristina Jansson.

Scenografiska byggen

Att de världsberömda musikerna lyser med sin frånvaro i målningen (eller möjligen skymtas längst in i kontrollrummet) säger mycket om hennes motivvärld, som istället i stor utsträckning kretsar kring rum, rumslighet och scenografiska miljöer. Ser man sig om i utställningen går det igen både bland motiven och i hur allting är uppbyggt och visat.

- Rummet i sig har lite scenografiska och fotografiska referenser, det är något vi haft i bakhuvudet sedan det stod klart att jag skulle få David Lynch som medutställare. Det har också präglat vilka av mina äldre verk vi har lånat in. Nu får vi en liten kommunikation här, ett snöre att följa, säger Kristina Jansson, som är en stor beundrare av den amerikanske regissören.

- Jag har inte sett så mycket

Förlagan till målningen "Echo chamber" är Jean-Luc Godards film "One plus one", som skildrar The Rolling Stones skapande av låten "Sympathy for the devil".

"Här sitter någon och försöker kontrollera världen. Det går sådär", säger Kristina Jansson om sin målning "Control room".

"Twin peaks", men nog alla hans filmer och de är väldigt förtjust i.

Manliga världar

I ett par andra stora målningar har Kristina Jansson dykt ner i inspelningarna av Alfred Hitchcocks rysare "Fåglarna" och Stanley Kubricks satirklassiker "Dr. Strangelove". Även här är det själva studiorummet som har intresserat henne med all sin teknik och rekvisita. Målningarna ger uttryck för ett slags ordnat kaos. Det är en estetiskt tilltalande röra, inte minst för nostalgiker.

- Ja, det är rörigt. Jag tror litegrann att det är haveriet jag är ute efter. Jag är intresserad av när det spricker i sömmarna och vill kanske peka på den andra verklig-

heten, den bortom de ofta väldigt polerade bilderna som vi annars ständigt kommer i kontakt med i vårt samhälle. Vi balanserar ju alla på gränsen mellan ordning och vårt eget kaos, och det finns många stora och bra idéer genom historien som gått åt helvete.

Det är värt att fundera över varför hon så ofta återkommer till äldre klassiker, gjorda av manliga filmskapare.

- Det finns nog en liten, jag ska inte säga feministisk blick, men ändå en liten blick från mig som kvinna, som vill titta in i de här manliga världarna och föreställningarna om kvinnor, om krig och våld.

Kristina Jansson är född 1967 och växte upp i Väse. Hennes pappa var jordbrukare medan hen-

SKAPANDE
"Ska man försöka göra konst handlar det ju om att bygga in något i verket man gör som inte är avläsbart."

KRISTINA
JANSSON

nes mamma länge var hemmafru, innan hon började jobba när barnen blev äldre. Själv kom hon att ta en ingenjörsexamen på gymnasienivå i Karlstad och under en period undervisade Kristina Jansson i naturvetenskapliga ämnen på ett högstadium i Stockholm.

- Sen sökte jag och kom in på en förberedande konstskola.

Och då small det?

- Man vill ju gärna att det ska vara så, att det smäller. Det var snarare ett steg i taget för min del, men jag fortsatte ju. Och jag kände mig väl mer hemma i den här världen.

Efter konststudier i Wien, Stockholm och Paris kom genombrottet tidigt.

- Jag fick ställa ut hos en väldigt respekterad gallerist i Stockholm. Jag hade väl inga jättestora för-

David Lynch

för scenografier

■ "Det finns nog en liten, jag ska inte säga feministisk blick, men ändå en liten blick från mig som kvinna, som vill titta in i de här manliga världarna och föreställningarna om kvinnor, om krig och våld", säger Kristina Jansson, aktuell med en stor utställning på Värmlands museum.

FOTO: LARS SJÖQVIST

hoppningar men där blev jag överraskad. För det blev väldigt väl emottaget och Moderna museet köpte in den största målningen.

Vann stort konstpris

Än större uppmärksamhet fick Kristina Jansson när hon för tolv år sedan vann andrapriset på 600 000 kronor vid Carnegie Art Award, som vid tidpunkten ansågs vara Nordens största bildkonstpris.

- De hade ju verkligen jobbat in det priset så det betydde mycket, inte minst exponeringsmässigt. Det är väldigt synd att det lades ner senare, jag tror att alla kulturyttringar behöver den typen av plattformar.

Dagens unga konstnärer kan lättare nå ut genom sina egna kanaler i sociala medier, konstaterar

Kristina Jansson, som själv håller sig borta från såväl Facebook som Instagram.

- Jag har inga sociala medier överhuvudtaget, jag fixar inte det. Det här väldigt kollektivistiska och informationstäta samhället vi lever i kan vara en hög stressfaktor. Jag är professor i måleri på Konsthögskolan också och när jag jobbar med det har jag inga problem att hantera 13 mejl samtidigt, men för det dagliga ateljéarbetet och konstnärskapet i stort skulle det inte funka.

På sistone har Kristina Jansson till och med börjat lämna telefonen hemma när hon jobbar i sin ateljé. Något hon inte hade vågat om inte barnens skola låg alldeles i närheten.

- Det har gjort otroligt stor skill-

Kristina Jansson om...

... sitt måleri: "Väldigt många av mina bilder handlar om hur jag går in i ett projekt eller en idé och gräver medan jag målar. Målningen blir en unik sammanslagning av olika tankar som kan vara väldigt svåra att formulera i ord. Genom att binda ihop dem i målningen får man tillgång till dem på en koncentrerad plats. Jag tycker att det är en av måleriets väldigt starka kvaliteter."

... dagens bildsamhälle: "För första gången i historien befinner vi oss i ett slags visuell jetström, som bara roterar runt jordklotet och skapar en simultanitet. Samtidigt blir det ett väldigt bildbulimiskt samhälle, vi bara konsumerar och det finns inte en chans att vi ska kunna relatera till alla bilder vi nås av. Det kan man tycka och tänka vad man vill om. Jag försöker vara optimistisk

och upplever bland mina studenter att de är visuellt smartare och visuellt känsligare i dag."

... skapande: "Ska man försöka göra konst handlar det ju om att bygga in något i verket man gör som inte är avläsbart. Annars är det ju inte konst. Eller så fungerar inte konstverket som man önskar. Det där är ju något man bara kan hoppas på."

nad. Jag är själv lite förvånad över att jag faktiskt kan stå här med så många nya verk.

Kristina Janssons utställning

"Space - Lost and Found" öppnar den 4 juni och pågår till och med den 18 september.

ERIK SEGERPALM

RETROUVEZ TOUTE
L'ACTUALITÉ DE L'ART
AU QUOTIDIEN SUR
daily.artnewspaper.fr

ÉDITION FRANÇAISE

L 18907 - 21 - F: 7,90 € - RD

THE ART NEWSPAPER

TAN FRANCE SAS, GROUPE THE ART NEWSPAPER. MENSUEL. NUMÉRO 21. JUILLET-AOÛT 2020

FRANCE : 7.9 € - DOM : 8.9 € - BEL/LUX : 8.9 € - CH 13.50 FS - CAN : 13.99 \$CA
PORT. CONT/ESP/IT : 8.9 € - N. CAL/S : 1150 CFP - POL./S : 1250 CFP - MAR : 92 MAD

RAPHAËL

Au musée Condé de Chantilly, le cabinet d'arts graphiques célèbre le 500e anniversaire de la mort du peintre italien

EXPOSITION
PAGE 15

PARIS GALLERY WEEKEND

Décalé début juillet, l'événement réunit près d'une soixantaine de galeries parisiennes. Notre sélection

MARCHÉ
PAGES 32-33

STANISLAS NORDEY

Le directeur du Théâtre national de Strasbourg dit sa passion pour l'art contemporain, l'une de ses premières sources d'inspiration

ENTRETIEN
PAGE 39

LE GRAND RETOUR DES EXPOSITIONS CET ÉTÉ

La culture a payé le prix fort de la crise sanitaire et du confinement. En France, comme ailleurs en Europe, l'heure de la réouverture a sonné. Nous avons sélectionné dans ce numéro double les meilleures expositions à Paris, dans les différentes régions françaises et dans plusieurs pays européens où il sera possible de voyager cet été. Des festivals, récemment encore incertains, se réjouissent d'accueillir les visiteurs, parfois dans une version modifiée. L'été 2020 sera donc l'occasion de découvrir toutes ces manifestations conciliant souvent nature et culture, ses richesses

sanitaire. Autant d'expositions où l'on pourra prendre le temps d'apprécier les œuvres, sans la foule. À la hauteur de l'attente, le plaisir n'en sera que plus grand. Bel été!

Lire notre dossier pages 14-23

DÉTRUIRE LES STATUES NE RÉPARE PAS L'HISTOIRE

Aux États-Unis et en Europe, des statues de figures du passé colonial ou esclavagiste ont été les cibles de manifestations antiracistes. Nécessaire réparation de la mémoire ou inacceptable réécriture de l'histoire ?

Les statues meurent aussi. Le titre du film d'Alain Resnais, Chris Marker et Ghislain Cloquet (1953) fait soudainement écho à l'actualité, qui a récemment vu des sculptures, dans l'espace public, dégradées, voire déboulonnées.

Aux États-Unis, dans le sillage de la contestation portée par le mouvement Black Lives Matter après la mort de George Floyd, victime de la violence policière le 25 mai dernier à Minneapolis (Minnesota), des manifestants s'en sont pris à des monuments glorifiant, à leurs yeux, la mémoire de l'opresseur. Des figures statufiées de généraux fédérés ont été souillées, Christophe Colomb décapité. À Bristol (Angleterre), Edward

Colston, bienfaiteur de la ville, qui fit fortune avec la traite négrière, a été précipité dans les eaux du port. En Belgique, une pétition intitulée « Réparons l'histoire » a exigé le retrait par la Ville de Bruxelles de tous les monuments dédiés à Léopold II, roi des Belges connu pour avoir mis en place un régime colonial brutal au Congo. À Anvers, une statue du monarque a été déviscée de son piédestal. Auparavant, en Martinique, des monuments à l'effigie de Victor Schœlcher ont, eux aussi, été endommagés. Le promoteur de l'abolition de l'esclavage en 1848 est accusé d'avoir été « favorable à l'indemnisation des colons ». Les louanges tressées au député blanc occulteraient les révoltes

des esclaves noirs. Jean-Baptiste Colbert, instigateur du Code noir, est tout autant dans le collimateur.

« À L'AMÉRICAIN »

De tels actes divisent. Ceux qui mettent à terre ces symboles honnis les considèrent comme une forme de réparation, l'expression d'une légitime colère. À l'opposé, des voix s'élèvent, choquées, pour rappeler que l'on ne réécrit pas l'histoire. Vandaliser ces sculptures, qui sont aussi des œuvres d'art, équivaut à vouloir faire table rase du passé en le jugeant, de manière anachronique, avec notre regard actuel. S'attaquer au bronze ou à la pierre, c'est oublier la complexité de l'histoire ; effacer ses traces, ouvrir la porte à un négationnisme futur.

Enfin, d'aucuns dénoncent la menace du communautarisme, en rupture avec les valeurs de la République indivisible et laïque, et la remise en cause de l'universalisme par une racialisation « à l'américaine ».

Le président Emmanuel Macron, lors de son allocution télévisée du 14 juin, a fermement condamné ces actes : « *La République n'effacera aucune trace ni aucun nom de son histoire. Elle n'oubliera aucune de ses œuvres, elle ne déboulonnera pas de statues. Nous devons plutôt lucidement regarder ensemble toute notre histoire, toutes nos mémoires, notre rapport à l'Afrique en particulier, pour bâtir un présent et un avenir possible... Avec une volonté de*

vérité et en aucun cas de revisiter ou de nier ce que nous sommes. »

De la Révolution française à la chute des dictatures, abattre des statues n'est pas neuf. Jadis signes d'un changement de régime, ces actes revendicatifs entendent aujourd'hui faire bouger les lignes. Comment construire un présent et un avenir commun sans s'affranchir du poids d'un passé colonial, qui fait trop souvent encore le lit du racisme et de l'inégalité des chances ? Comment faire nation et rassembler à l'heure des fractures communautaires ? Un enjeu essentiel, auquel la société française doit à son tour, et urgemment, apporter des réponses. Au risque que d'autres têtes ne tombent.

STÉPHANERENAULT

Lizzie Sadin - RITA, 17 ans - Chabahil, quartier nord de Katmandou, avril 2017 © Lizzie Sadin pour la Fondation Carmignac

FONDATION
CARMIGNAC

EXPOSITION
PRIX CARMIGNAC DU PHOTOJOURNALISME
10 ANS DE REPORTAGES

ÎLE DE PORQUEROLLES

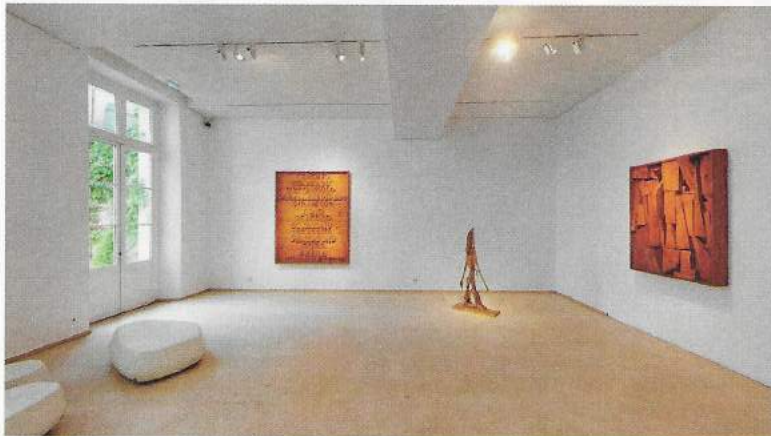
Du 4 juillet au 1er novembre 2020
du mardi au dimanche 10h - 18h

Réservation recommandée : villacarmignac.com

Marché

PARIS GALLERY WEEKEND FÊTE L'ÉTÉ

Près de soixante galeries participent cette année à l'événement, décalé en juillet, crise sanitaire oblige. En voici une sélection, certains accrochages étant inaugurés à cette occasion.

Mario Ceroli et Renato Mambor en duo chez Tornabuoni Art

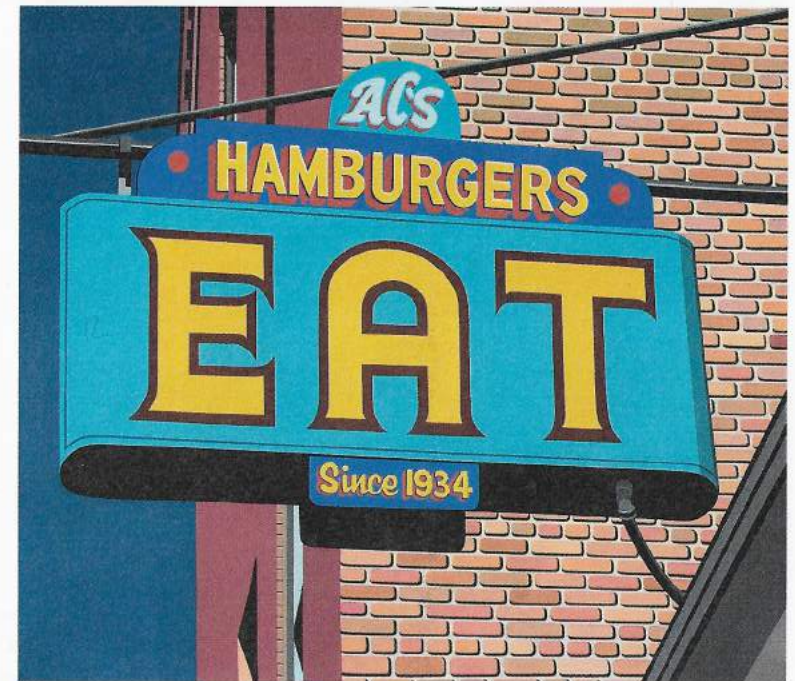
Les points communs ne manquent pas entre le sculpteur Mario Ceroli

Marc Desgrandchamps à Barcelone chez Lelong

Voyagez sans quitter Paris : Marc Desgrandchamps s'est rendu à Barcelone afin de préparer les illus-

Nathalie Boutté au-delà des clichés chez MAGNIN-A

Nathalie Obadia fait la foire

L'idée de la galerie Nathalie Obadia? Proposer dans ses murs les œuvres qui devaient initialement être montrées aux foires Art Basel Hong Kong, Art Brussels et Art Basel, toutes annulées. Une vingtaine d'œuvres, renouvelées au fil des ventes, sont réparties dans ses deux espaces parisiens, auxquelles s'ajoute, rue du Cloître Saint-Merri

Retour vers le futur à la galerie Georges-Philippe & Nathalie Vallois

La galerie Georges-Philippe & Nathalie Vallois fête ses trente ans d'existence en convoquant autant d'artistes qui ont marqué son histoire, dont Gilles Barbier, Robert Cottingham, Lucie Picandet, Niki de Saint Phalle et Winshluss. Cela produit un « Retour vers le futur », un panorama de trois décennies

Renato Mambor, que réunit la galerie Tornabuoni Art dans son espace du Marais. Ces deux membres de «l'école de la Piazza del Popolo» ont marqué la scène artistique romaine pendant des décennies. L'exposition met l'accent sur les similarités frappantes de leurs démarches respectives : le recours à des silhouettes et à des personnages en bois sculpté pour Ceroli, habité par la tradition théâtrale, et le travail sur les profils et les ombres chez Mambor, héritage populaire qui prend ici une dimension *pop*. Les œuvres de Mambor sont estimées entre 26 000 et 75 000 euros, de 53 000 à 180 000 euros pour celles de Ceroli.

«Ceroli et Mambor – Profils et ombres dans la Roma Pop», 4 juin-5 juillet 2020, galerie Tornabuoni Art, 9, rue Charlot, 75003 Paris, tornabuoniart.com

Vue de l'exposition.

Courtesy galerie Tornabuoni Art, Paris

Vuitton. Sont nés une centaine de dessins à la gouache ou au feutre, dont une partie est présentée à la galerie Lelong & Co., lors d'un accrochage en deux temps, le second acte étant prévu en septembre. L'artiste y revisite d'une touche légère les lieux phares de la fière capitale catalane, dont la fantomatique Sagrada Família, mais aussi des scènes de rue et les quartiers animés d'une ville vivante et vibrante. Les prix des dessins vont de 2 800 à 3 500 euros.

Signature du livre *Barcelona Travel Book* par Marc Desgrandchamps, 4 juillet 2020, 16 h-19 h, galerie Lelong & Co., 13, rue de Téhéran, 75008 Paris, galerielelong.com

Marc Desgrandchamps, *Barcelona, La Sagrada Família*, 2018, encre et gouache sur papier. © Marc Desgrandchamps. Courtesy Galerie Lelong & Co

Exploratrice de longue date de la scène africaine, la galerie MAGNIN-A accueille la première exposition monographique dans l'Hexagone de l'artiste française Nathalie Boutté. C'est d'abord la démarche de celle-ci qui interpelle. À partir de photographies anciennes d'Afro-Américains, en l'espèce ceux du fonds de Rufus W. Holsinger, qui s'est installé en Virginie à la fin des années 1880, l'artiste en recrée les images en utilisant des languettes de papier déclinées dans une gamme de gris, évoquant les tirages argentiques anciens. Entre minutie du textile et flou de l'image pixélisée, Nathalie Boutté, qui a participé à de nombreuses manifestations liées à ce support au cours des dernières années, de l'Institut d'art contemporain de Villeurbanne jusqu'aux États-Unis, brouille ici les repères entre tableau, photographie et tissage. Comptez de 6 000 à 26 000 euros.

«Nathalie Boutté. Way Down South», 29 février-31 juillet 2020, galerie MAGNIN-A, 118, boulevard Richard Lenoir, 75011 Paris, magnin-a.com

Nathalie Boutté, *M. Mme Cooper*, 2019, papier japonais et encre de Chine.

© Nathalie Boutté, courtesy galerie MAGNIN-A, Paris. Photo Kleinfenn

– intitulé «Études pour le portrait de Pierre-François» et projeté pour la foire Art Brussels. Il faudra déboursier environ 30 000 euros pour un grand dessin de Jérôme Zonder, autour de 100 000 euros pour la tapisserie de Laure Prouvost *Grand mas Laboratory* ou quelque 12 000 euros pour *Étude pour China Girls* de Valérie Belin.

«Looking Forward», 22 mai-31 juillet 2020, galerie Nathalie Obadia, 3, rue du Cloître-Saint-Merri, 75004 Paris, nathalieobadia.com

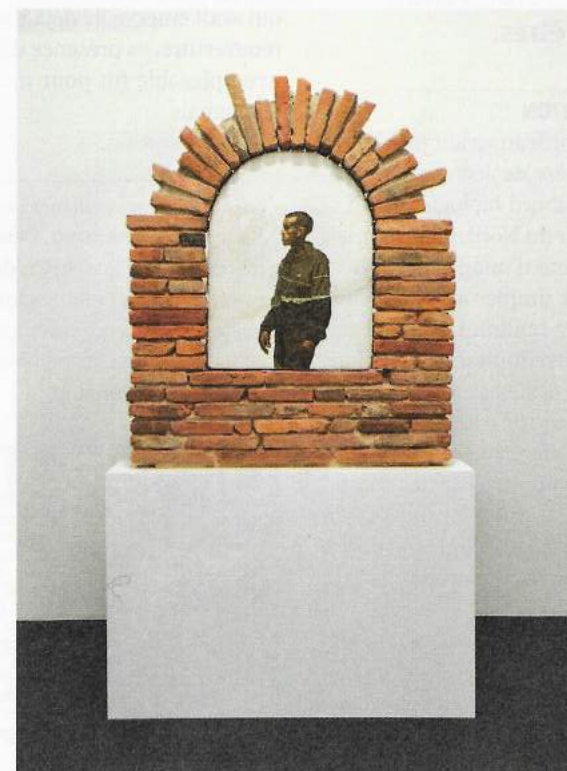
Guillaume Bresson, *Sans titre*, 2020, peinture sur fresque et briques.

Courtesy de l'artiste et galerie Nathalie Obadia

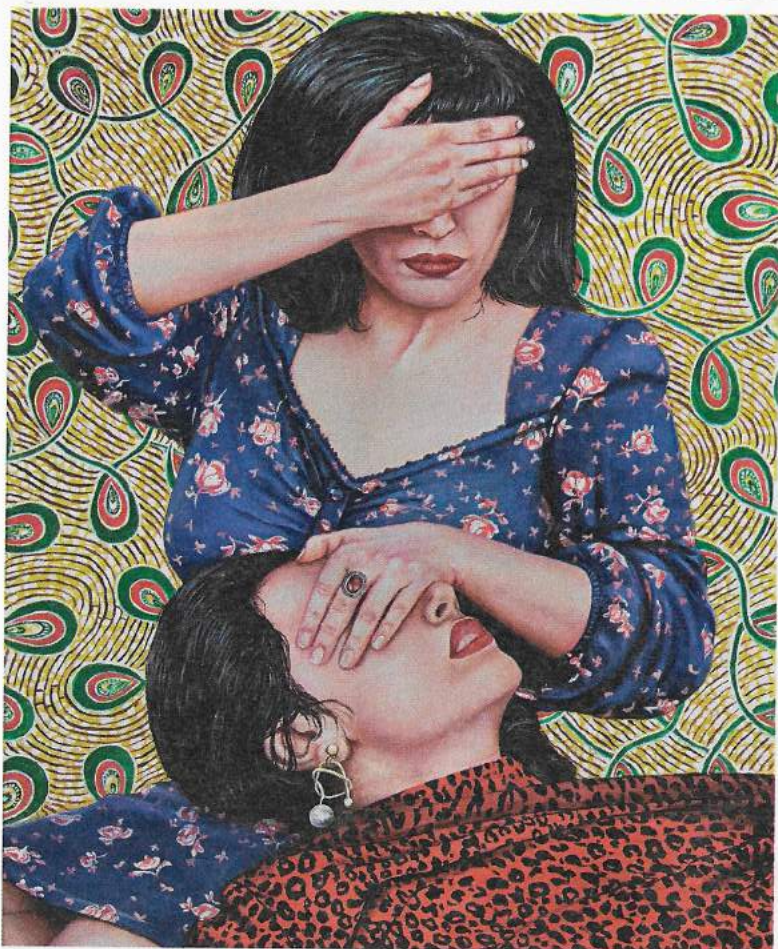
créées récemment, pendant le confinement. Une cinquantaine au total sont montrées. «*Au film de Robert Zemeckis, nous n'empruntons pas seulement le titre : humour, science et fiction, aventure, invention, extra et ordinaire, sont autant d'approches de l'art que nous revendiquons depuis toujours, auxquelles s'ajoute un goût certain pour l'écriture et les mots*», résume la galerie.

«Retour vers le futur», 2-31 juillet 2020, galerie Georges-Philippe & Nathalie Vallois, 36, rue de Seine, 75006 Paris, galerie-vallois.com

Robert Cottingham, *Al's Hamburgers*, 2020, huile sur toile. Courtesy de l'artiste et galerie Georges-Philippe & Nathalie Vallois

Marché

Les toiles fiévreuses de Nazanin Pouyandeh à la galerie Sator

La galerie Sator devait participer à Art Paris et à Drawing Now Art Fair. Mais, en raison de la crise sanitaire, ces foires n'ont pu se tenir ce printemps. Dans son espace de Komunuma, à Romainville, Vincent Sator présente donc un ensemble d'œuvres de l'artiste iranienne.

Les coups de pinceaux minimalistes de Niele Toroni chez Marian Goodman

Présente également à Londres et New York, Marian Goodman consacre son espace parisien au Suisse Niele Toroni. En cinquante ans, l'octogénaire n'a jamais dévié d'une pratique minimaliste adoptée

L'univers aquatique de Gil Heitor Cortesão chez Suzanne Tarasieva

La galerie Suzanne Tarasieva convie le Portugais Gil Heitor Cortesão. Ce dernier reprend la technique ancienne de fixé sous verre pour créer des peintures à l'atmosphère étrange où l'eau domine, domptée ou sauvage, entre piscines et architectures oniriques. « Ces œuvres, constituées d'une superposition de couches, où interviennent des jeux de reflets, mettent en évidence la veine ténébriste de l'artiste », écrit Óscar Faria, conservateur et critique d'art.

Kranioti, Kokou Ferdinand Makouvia et Nazanin Pouyandeh – qui devaient être exposées sur les stands, ainsi qu'un focus sur Truc-Anh. En parallèle, l'enseigne consacre dans son espace du Marais un accrochage monographique à Nazanin Pouyandeh, artiste iranienne résidant en France et dont certaines toiles font écho à l'actualité récente. Leurs prix s'échelonnent de 3 000 à 28 000 euros.

« Secteur général », 6 juin-18 juillet 2020, 6 juin-18 juillet 2020, 43, rue de la Commune de Paris, 93230 Romainville, et « Nazanin Pouyandeh. J'ai été chassée du paradis », 8, passage des Gravilliers, 75003 Paris, galeriesator.com

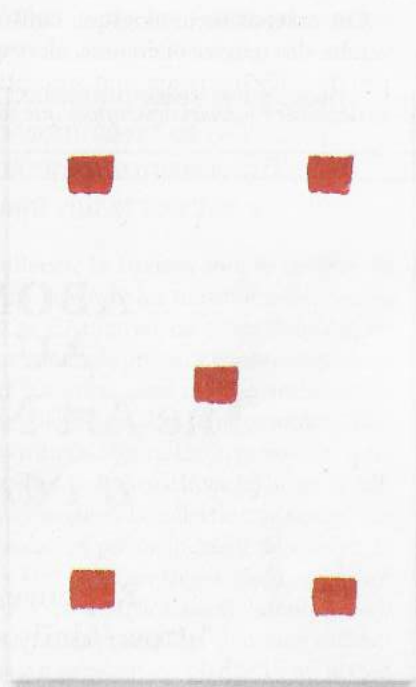
Nazanin Pouyandeh, *L'Invisible Fièvre*, 2020, huile sur toile. Courtesy Nazanin Pouyandeh & galerie Sato

– un pinceau de 50 millimètres de large, un compas, un niveau ainsi que de la peinture –, appose des empreintes monochromes sur des surfaces planes, y compris les murs de l'espace où il se trouve. Ceux du musée d'Art moderne de Paris ou de la Hamburger Bahnhof à Berlin sont des exemples de lieux où ses œuvres murales sont devenues permanentes. Si le geste est toujours le même, le corpus – notamment sur toile ou carton – s'avère plus vaste et varié qu'il n'y paraît. « Chaque empreinte de pinceau n° 50 n'est jamais la même », affirme en effet l'artiste.

« Niele Toroni. Un tout de différences », 16 mai-25 juillet 2020, Marian Goodman Gallery, mariangoodman.com

Niele Toroni, *Empreintes de pinceau n° 50 à intervalles réguliers de 30 cm*, 2019, acrylique sur toile.

Courtesy de l'artiste et Marian Goodman Gallery.
Photo Rebecca Fanuele

« Gil Heitor Cortesão. The Crossing », 13 juin-8 août 2020, galerie Suzanne Taraviese, 7, rue Pastourelle, 75003 Paris, suzanne-tarasieva.com

Gil Heitor Cortesão, *The Crossing #1*, 2019, huile sur Plexiglas. Courtesy de l'artiste et galerie Suzanne Taraviese

Venise vue par Zoran Music chez Claude Bernard

La galerie Claude Bernard accueille une exposition de Zoran Music sur Venise. L'artiste slovène, après le calvaire de la déportation, a-t-il retrouvé confiance dans l'existence, sous les cieus et les eaux légères de la Sérénissime, où il a fait de fréquents séjours et où il s'est éteint en 2005, à l'âge de 96 ans ? Ce sont les portraits et vues réalisés dans la cité des Doges que la galerie présente, des œuvres où sourd parfois une étrange mélancolie, une troublante douleur, comme si rien ne pouvait s'effacer vraiment, dans cette triste Venise.

« Zoran Music », jusqu'au 24 juillet 2020, galerie Claude Bernard, 5-7, rue des Beaux-Arts, 75006 Paris, claude-bernard.com

Zoran Music, *Homme assis*, 1992, huile sur toile. Courtesy de l'artiste et galerie Claude Bernard

Andréhn-Schiptjenko

La galerie suédoise Andréhn-Schiptjenko présente la première exposition monographique, en France, de Kristina Jansson, ancienne étudiante de l'École des beaux-arts de Paris. C'est la troisième de l'artiste avec la galerie, également basée à Stockholm. « *La peinture n'est pas une image, mais le frottement entre l'image et le matériau* », explique l'artiste, pour qui « *une peinture n'est jamais un objet innocent* ». Son exposition « Le Voile » invite à regarder autrement la peinture, mais aussi à interroger la réalité au-delà des filtres, et d'une certaine théâtralité.

« Kristina Jansson. Le Voile », 25 juin-1er août 2020, galerie Andréhn-Schiptjenko, 10, rue Sainte-Anastase, 75003 Paris, andrehn-schiptjenko.com

Kristina Jansson, *Soft drama*, 2020, huile sur toile. Courtesy de l'artiste et galerie Andréhn-Schiptjenko

ALEXANDRE CROCHET

Paris Gallery Weekend, du 2 au 5 juillet, parisgalleryweekend.com

Måleri inspirerat av tv-serien "Narcos"

KONST

Måleri

Kristina Jansson: *Selbst Dort*
Andréhn-Schiptjenko, Hudiksvallsgatan 8

To m 5 november

Den amerikanska tv-serien "Narcos" börjar med en hänvisning till magisk realism. Det finns ett skäl till varför realismo mágico föddes i Colombia, säger den blodröda texten. "Narcos" baseras på den colombianske knarkungen Pablo Escobars öden. Den handlar om kokainet, men också om andra droger: pengar, det obeskrivliga våldet och den obegränsade makten.

I ett par oljedukar i stora format väcker Kristina Janssons minnen av Escobar (1949–1993) till liv. Med skickliga måleriska gester fångar hon hans glansdagar och förfall. Verken återger stämningen i en verklighet som överträffat sig själv med en grym kraft. Livet pågår i psykedeliska färger utan en gnuttu charm.

Medan målningarna visas på galleri Andréhn-Schiptjenko får den colombianske presidenten Juan Manuel Santos Nobels fredspris 2016 – ett pris som samtidigt ska ses som en hyllning till det colombianska folket. Santos slöt tidigare i år ett historiskt fredsavtal med Farc-gerillans ledare. Folkomröstningen föll dock uppörelsen. Verkligheten

tillämpar den magiska realismen på sitt eget sätt.

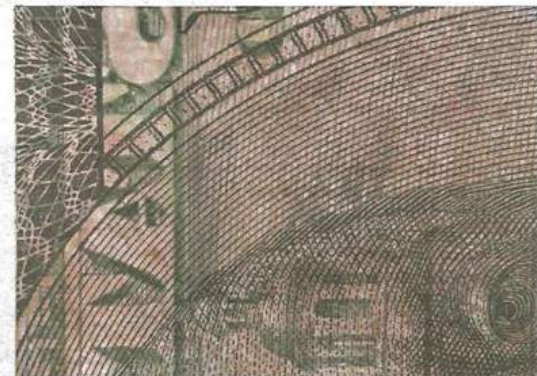
Kristina Jansson fortsätter som tidigare utan att någonsin upprepa sig. I mosats till många konstnärer avstår hon från att gräva i sin egen historia. I stället blickar hon utåt. Hon hittar visuella uppslag och tematiska trådar i stort sett överallt. I nyhetsflöden i medierna, i ett fotografi ur ett magasin, ett youtube-klipp eller i en film. I Janssons konst finns en skytt av Alfred Hitchcock, Stanley Kubrick, Woody Allen och av deras bästa skapelser. "Fågellarna", "Dr Strangelove", "The Shining" och "Zelig".

Grundtonen för utställningen anger den konceptuella målningen "Million dollar painting". Jansson stannar dock aldrig för länge vid samma motiv. Varje verk utgör sin egen värld. Perspektiv, miljöer och ljussättningar växlar. Vi dras in i en mängd olika fragmentariska berättelser. Det drivna, figurativa måleriet avslöjar aldrig för mycket. Fotorealismens övertydighet luckras här upp till en samling av lösryckta fragment och undflyende referenser. Tankarna sätts igång som om varje scen var en rebus. Historierna rämnar. Färg och form tar till slut över och följer sin egen väg. Gertrud Stein skulle nog säga: en bild är en bild är en bild.

JOANNA PERSMAN
konst@svd.se

"Pitcher", kol på papper, 2016. FOTO: ANDRÉHN-SCHIPTJENKO

"Million dollar painting", 2016. FOTO: ANDRÉHN-SCHIPTJENKO

KRÖNIKA

PER WÄSTBERG

Detektivhistoria om triviala småsaker i händelselös vardag

Den kände engelske litteraturkritikern Frank Kermode skulle flytta och göra sig av med en del av sitt bibliotek. Förstaupplagor och dedikationsexemplar från berömda diktare som T S Eliot lade han i särskilda kartonger, recensionsböckerna i andra. Flyttfirman förväxlade dem. Den samlingen gick till makulatur. Det han velat kasta hamnade i den nya bostaden.

Författaren Alexander Masters berättar i en ny bok, "A life discarded" (Fourth Estate), hur en vän i en container i Cambridge hittar 148 dagböcker. Hur har de hamnat där? Vem har skrivit ner tiotusentals sidor i grönt blått i mycket liten skrift alltifrån 1952? Jämte ett stort antal bisarra teckningar.

Masters forskar i årtal. Skribenten är säregat anonym. En kvinna, förstår han. Hon är fäst vid en person E som senare visar sig vara en kvinna. Hon verkar inte haft någon fysisk relation. "Haft" – ty han utgår från att hon är död.

Jag påminns om två *minor classics* i engelsk litteratur: George Grossmiths "Diary of a nobody" (1892) som parodierar skrytsamma memoarer och W N P Barbeillons "Journal of a disappointed man" (1919), en osedvanligt gripande livshistoria.

I de dagböcker Masters öppnar möter vi en person som aldrig nämner sitt eget namn eller en bekantskaps efternamn. Hon är missräknad på vad livet bjudit. Hon har inget annat att berätta än triviala småsaker ur en händelselös vardag.

Men hon är besatt av att skriva, varenda dag i ett halvt sekel: om magbesvär, fel mat till hunden, om skådespelaren John Gielgud – som hon dyrkade, men som inte höjde blicken när hon i en bokhandel bad om hans signatur. Hon bodde i ett hyresrum i 20 år, hade jobb som bibliotekarie, hushållerska, illustratör. Hon älskade att cykla och tillaga blomkålsstjälkar.

I en *detektivhistoria* till biografi spårar Masters till slut den anonyma: Laura Francis, född 1939. Han planerar ett urval av dagböckerna för att presentera ett liv som inte blev mycket av. Till sin chock får han veta att hon lever. Han hittar henne i en villa, mycket lång, öppen och rolig, fast på kant med världen.

Hon hade ätproblem tills hon mötte mikrobiologen Harriette Chick och bodde hos henne i tre år tills Harriette dog, 102 år gammal. Hon fortsatte att hushålla för hennes brorson till dennes död. Då vräktes hon från bostaden. Byggarbetarna kastade dagböckerna i containern. Det tog Masters fem år att upptäcka Lauras identitet.

Till hans förvåning har hon inget emot att dagböckerna blir offentliga. Hon skrev dem för sig själv, men skäms inte: en daglig redogörelse för en kvinnas tankar om sin existens, konstlöst nedtecknad inifrån henne själv.

Hon fortsätter att skriva än – inte för att motarbeta frustration, leda och försmädd kärlek utan för att hon gillar pennans ljud mot papperet: 3000 ord per dag. När hon öppnade dörren för Alexander Masters, 60 år efter dagbokens början, verkade det som om hon väntat på honom hela denna tid.

Per Wästberg är författare, ledamot av Svenska Akademien och medarbetare i SvD.
litteratur@svd.se

www.omkonst.com:

Att ta det vertikala steget

Kristina Jansson, "Selbst Dort", Andréhn-Schiptjenko, Stockholm, 29/9 – 5/11 2016

Text: Leif Mattsson

"Falcon 1", 2016, olja på duk, 147,3x205,5 cm
© Kristina Jansson

"Receiver", 2016, kol och tusch på papper, 120x91,5 cm
© Kristina Jansson

Dagspolitiska referenser, kulturhistoriska sidospår och gäckande återvändsgränder, det är vad Kristina Janssons närmast njutningsfullt bjuder besökaren. Spåren går att följa lika enkelt som Ariadnes tråd, men denna gång inte ur utan in i labyrintens irrgångar. I hennes andra utställning på Andréhn-Schiptjenko finns kopplingar både till latinamerikansk maffia och till amerikansk penningfixering, bland mycket annat.

Synkroniciteten spelar oss ofta små spratt, leker tafatt med slumpen. Exempelvis sammanfaller visningen av Kristina Janssons två målningar, som återkopplar till den colombianske knarkkungen Pablo Escobars hemvist, tidsmässigt med de historiska fredsförhandlingarna mellan Colombias regering och FARC-gerillan. Och titeln "Falcon" anspelar naturligtvis på det av CIA påhittade flygbolaget Falcon Aviation, som spelade en avgörande roll i jakten på Escobar.

Steget är annars inte långt från mordängeln Escobar till CIA:s ljusskygga verksamhet i Latinamerika genom tiderna (Guatemala, Chile, Kuba). Och inte heller till den symboliska dollarsedel som Kristina Jansson här presenterar ett fragment av – krigets och våldets smörjmedel.

"Stargazer", 2016, olja på duk,
183,5x199,5 cm © Kristina Jansson

"Million Dollar Painting", 2016, olja på duk, 155,5x215 cm © Kristina Jansson

Utställningstiteln, "Selbst Dort" (Själv där borta) avslöjar kanske mer än man först anar. I Kristina Janssons bilder finns ofta en medveten distansering, ett skydd för det inneslutet privata, en personlighetens neutralitetsdeklaration. Jaget är fördolt – eller står "där borta". Som betraktare lämnas man till solitära referensresor, fåfängt klösande på tematiska tankepärlor. Jansson liksom leker med oss, utmanar vår perceptuella och associativa förmåga. I den skenbart enkla figurationen känner vi oss trygga, bara för att plötsligt finna oss övergivna. Ännu en gång har hon lurat in oss i labyrinten.

Kanske har vi här den stora utmaningen i mötet med Kristina Janssons konst; hennes bilder bärs av en tydligt fotobaserad ikonografi men är bitvis förvånansvärt abstrakta. Inte till innehåll eller underliggande tematik men väl till struktur och materialbehandling. Här finns en öppning till nästa rum.

Den österrikiska poeten och filosofen Ingeborg Bachmann skriver "I konsten förekommer inga horisontella framsteg, utan endast ett vertikalt..." (*Utplåna fraserna*). I denna sublimes metaforik anar man en uppriktig vilja att ta konsten på djupaste allvar, att inte låta den förflackas till ren produktproduktion. I Kristina Janssons bilder kan man ana intresset för denna vertikala definition av språket och konsten; hon söker nya alternativa referenssystem, företrädesvis hämtade utanför konstens normerande strukturer.

Stockholm 2016-10-05 © Leif Mattsson

"Bird Vienna", 1996-2014, C-print
140x95 cm © Kristina Jansson

"Falcon 2", 2016, olja på duk, 152x184 cm
© Kristina Jansson

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm | Omkonsts startside

Dela med andra |

Dela artikeln via Facebook: [Omkonst Facebook](#)>>

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com

Kunstkritikk

Selbst Dort

Kristina Jansson

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm
29. september - 5. november 2016

KRITIK

05.10.16

Varning för glasfaran

Av Lars-Erik Hjertström Lappalainen

Kristina Jansson, *Million Dollar Painting*, 2016.

Kristina Janssons utställning på Andréhn-Schiptjenko ser ut ungefär som hennes utställningar brukar, med oljemålningar efter fotografiska förlagor. Men den känns annorlunda. Jansson är en konstnär som har utvecklat en egen kritisk vokabulär i vilken målningen bestäms som den Andre. Men genom utställningstiteln *Selbst Dort* är det istället självet som fokuseras. Därtill är den mediala mångfalden större. På den viktigaste väggen hänger en stor målning, flankerad av två kolteckningar och en C-print. I dessa verk blir flera förändringar i Janssons konstnärskap påtagliga.

Kristina Jansson, *Bird Vienna*, 2016.

Det centrala verket är den konceptuella målningen *Million Dollar Painting* (2016): en del av en hundradollarsedel porträtterad i sin genomskinlighet och i en storlek som motsvarar en miljon i breddvid varandra lagda hundringar (155,5 x 215 cm). Motivet tar inte bara fasta på att konst idag är starkt förknippat med pengar, utan också på Janssons grundbesatthet, nämligen att målningen är en lögn som inte är säkert förankrad i någon realitet. Efter guldmynntfotens försvinnande är pengar det perfekta motivet för en sådan tanke, då det ju enbart är förväntningar och begär som ger dem värde och tillit som håller systemet uppe. Begäret är både ett grundtema för utställningen och en viktig specificering av måleriets materialitet. Att det materiella inte är identiskt med duken och färgen blir tydligt när Jansson i det här verket har smetat på palettavskrap på kanterna. För den färgen är ju helt kontinuerlig med den som blivit fiktion i bilden, inte ett dugg mer «materiell».

Måleriets verkliga material, begäret, är istället lika genomskinligt som glasrutan i fotot *Bird Vienna* (2016) på samma vägg. Där ser vi en husfasad fotograferad genom en glasvägg vars existens endast är markerad genom ett rovfågelklistermärke som ska varna småfåglar för glasfaran. Här antyds den verkliga relationen mellan bild och materialitet: figurationen finns där för att vi ska kunna leva med begäret, för att vi inte ska bryta nacken i kollisionen med egna och andras oupptäckta drivkrafter. Verket slår även an ett annat tema i utställningen, nämligen bildens skiktning och betraktandet. Bakom glasväggen syns fasaden, samtidigt som

det avfotograferade fotografiets emulsion har släppt. Bilden har flagat och låter oss se materialet den är fastsatt på.

Kristina Jansson, *Pitcher II*, 2016.

På den motsatta väggen hänger två målningar som har samma motiv, men i olika storlekar och olika ljusstyrkor: en hårig kropp i en glasmonter, avbildad från ett uppslag i en bok. Blicken studsar mot bildens olika lager. Först mot skarven i uppslaget, vars bändning av motivet inte motsvarar dukens sträckning; sedan mot reflektionen på den avfotograferade boksidan som markerar en ny yta. Och i själva bilden mot glasmontern kring den håriga kroppen, som är det som «egentligen» skulle avbildas. Seendet störs, blicken blir osäker på vad den ser och på sin egen aktivitet. I målningen bredvid, *Toyland Dunkel* (2016) är oskärpan slående. Bilden visar en sagofigur vars ansikte knappt är ett ansikte utan kanske en gasmask. Här någonstans börjar jag tvivla på mitt seende. Det här är inte nytt för den här utställningen, men det jag tidigare mest insåg känner jag nu i kroppen.

Ytterligare ett ny aspekt har tillkommit. Tidigare var den måleriska processen betydelsebärande hos Jansson. Den är fortfarande där, men som något som får kopplingen mellan förlaga och målning att släppa. I *Pitcher* (2016) ser vi en uppsluppen scen. Är det män som kastar pengar på en strippa? Sportsupportrar? Börshajar i brådska? Det går inte att se. Men det måste röra sig om ett hjärnsläpp, om en fullbordad övergång från tänkande till handling. Att bilden är tecknad i kol markerar att broarna tillbaka till en föregående situation har bränts. De här männen är helt inne i sin egen transparenta materialitet, de kommer krascha in i någon annans. Åtminstone för mitt inre lystna öga.

Utskriftversion av: <http://www.gp.se/kulturnoje/recensioner/konstdesign/1.2645437-boras-konstmuseum-kristina-jansson>

Publicerad 3 mars 2015

Uppdaterad 3 mars 2015

Borås konstmuseum | Kristina Jansson Bild: Jean-Baptiste Beranger

Borås konstmuseum | Kristina Jansson

Kristina Janssons gör sin första stora separatutställning på Borås konstmuseum. Mikael Olofsson möter ett konstnärskap som inte låter sig generaliseras och konstaterar kort och gott att utställningen är fantastisk.

En konstkritik som gärna orienterar sig i samtiden genom att urskilja tendenser och sortera konstnärer i fack har inga som helst problem med att i Kristina Jansson se Sveriges kanske främsta nyfigurativa målare. Hur luddig den termen nu än kan vara. Grovt inringat skulle det röra sig om målare som gärna utgår från motiv som inte nödvändigtvis är belägna i det egna rummet eller den egna biografien utan redan är medierade. Som filmscener eller fotografier, historiska dokument eller intressanta nätupptäckter. Det handlar mindre om en uppdaterad fotorealism från sjuttioalet än om ett slags bildarkeologi som i det långsammaste och svåraste av medier hejdar informationsbruset, tar sig igenom ytan, blottlägger underliggande strukturer, gräver sig

ner i den kollektiva drömmen eller mardrömmen – eller den högst privata, för den delen. Men nu när Kristina Jansson på Borås konstmuseum gör sin första större museiutställning så inser jag att en sådan generalisering knappast fångar in henne. Varje målning har sin egen gåta, sin egen kuslighet, sin egen problemställning, också sin egen tydlighet.

Utställningen är fantastisk. Nära trettio målningar visas, de flesta i stora format, många från senare år. Skivstudiointeriörerna *Echo Chamber* från 2007 blev väl något av ett genombrottsverk, med motiven hämtade från Godards film om Rolling Stones inspelning av *Symphathy for the Devil*. En senare serie målningar har en liknande kulturreferens, lika skenbart tydlig och läckert lättplacerad den: en studioscen från inspelningen av Hitchcocks *Fåglarna*, med Tippi Hedren i en telefonkiosk omgiven av tekniker och kameramän och, förstås, fåglar. Men här får man hejda sig i igenkännandet. Något av de intressantaste med Janssons hållning har just med relationen till motivet att göra. Själv vägrar hon att se sig som en ”indexikal målare”, med andra ord ”knuten till tid, rum eller annan typ av kronologi”, som Lars Erik Hjertröm tolkar begreppet i ett katalogförord. Hellre talar hon om målningen som ”en plats för en hela tiden pågående händelse, i ett fördröjt nu”.

Men att förlagan inte skall ses som ett objektivet korrelerat (och att målningen inte ”handlar om” inspelningen av *Fåglarna*) innebär inte att referensen skulle vara oviktig. Vare sig man tycker att bildkälla och målning bildar en skärningspunkt eller tvärtom sätter varandra på glid så är relationen avgörande: spänningen mellan målning och utgångspunkt ligger ju på så många plan, kulturellt, medietekniskt, kanske också i hur drömmar och föreställningar skapas i vår tid och vad som händer när de vandrar in i minnet och vidare ut i nya bilder. Bilder som också så att säga kan ”slinta” mot källan: i *Bird Blind* har ytglansen på den fotografiska förlagan från filmstudion tagits med i målningen så att partier vitmålats. I *Bird Mind* har Jansson istället tagit sin utgångspunkt i en fantasi om hur fåglar egentligen ser – de många rumsligheterna i målningen blir till idel osynliga glasrutor att flyga in i och krossa nacken mot.

Att referensen är väsentlig och ger målningarna resonans beror kanske bara på att jag informerats om dem, blir min nästa, skeptiska tanke. Ett starkt verk som *Molotovs Magic Lantern* har ingen, alltså ingen som jag känner till, och det gäller förresten de flesta, vilket inte är till hinder för vare sig upplevelse eller tolkning. Målningen med den frånvända figuren och lokalen som partiellt är utbränd, fast andra ytor och rum är skinande blanka och fina, går tillräckligt djupt ändå.

Mikael Olofsson
031-62 40 00
kultur@gp.se

KRISTINA JANSSON

Ålder: 49 år.

Bor: I Stockholm.

Familj: Två barn.

Förebild: "Virginia Woolf och alla andra kvinnor som försöker fast de inte får."

Bakgrund: Utbildad på bland annat Akademi eder Bildenden Künste och Kungliga Konsthögskolan i Stockholm. Haft många egna utställningar, bland annat *Selbst Dort* tidigare i år på galleriet Andréhn-Schiptjenko i Stockholm.

Aktuell: Som årets tomtkonstnär i Två Dagar. Målningen avtäckts på Strandverkets konsthall i Marstrand i dag.

Tomten har varken säck över axeln eller gröt i skägget. I stället bär han boxarrock. Årets tomtekonstnär Kristina Jansson gillar att leka med ikoniska figurer – oavsett om de är knarkbaroner eller delar ut julklappar.

TEXT ANDREAS UTTERSTRÖM FOTO GUSTAV WIKING

KONST PÅ BLODIGT ALLVAR

Den mest självklara platsen att träffa en konstnär är i ateljén. Men där är det stopp. Tvärstopp. Det är knappt att Kristina Jansson släpper in sina barn eller pojkvännen där.

– Det är jättefult i min ateljé och egentligen ingenting att se. Det är betonggolv och smuts. Men det är min plats, säger Kristina Jansson.

I stället träffas vi på Hangmen Projects, en utställningslokal på Södermalm i Stockholm. Där hänger en av Kristina Janssons målningar, ett litet fragment av en amerikansk hundradollarsedel.

Hon bjuder på kaffe och slår sig ner i en stol i konstnärskollegan Nacho Tatjers ateljé. Ett par avklippta fingervantar täcker händerna.

Vi sitter i en överpyntad miljö som hämtad från en av Sven Nordqvists *Pettson och Findus*-böcker. Teckningar och figurer i kartong hänger i trådar från tak och värmerör. Penslar och färger ligger på ett bord. Det finns till och med ett par hemmagjorda 3G-glasögon som dinglar från en krok.

Det här är konst som är ganska långt ifrån den Kristina Jansson gör. Hon målar i olja.

FAVORIT-KONSTNÄRER

LAURA OWENS

"Hon är en ung målare som är ganska progressiv, tänker brett och provar mycket. Är ganska rolig också."

LUC TUYMANS

"Han är väldigt precis och exakt och bra."

MATTHIAS WEISCHER

"Hans tidigare arbeten liknar en del av det jag har gjort genom åren."

– Det är väldigt osofistikerat att göra det jag gör. Man står där med en massa klet på en pinne och försöker få det att fastna på en duk som sitter på väggen. Otroligt korkat egentligen. Och svårt. Det tar väldigt lång tid att lära sig och blir dåligt under ganska lång tid.

Men den inskolningsperioden har Kristina Jansson sedan länge lagt bakom sig. I dag har hon många stora utställningar på sitt cv, senast *Selbst Dort* på prestigefyllda galleriet Andréhn-Schiptjenko i Stockholm.

Där visade Kristina Jansson målningar som bland annat hade amerikanska dollarsedlar och den colombianske knarkkungen Pablo Escobar, känd från Netflixserien *Narcos*, som motiv.

– Uptakten var just orden "Selbst Dort", alltså "självet där borta". Det var något som fastnade hos mig utan att jag riktigt vet varför, tror jag läst om det i en artikel. Utifrån det skapade jag målningar om drift och drivkrafter.

Och det var i detta sammanhang som den kände knarkbaronen kom in i bilden.

– Boven har alltid potential att göra de största förändringarna i berättandet eftersom han, det är ju nästan alltid en han, inte följer reglerna. Det intressanta med en person som Escobar är vad som händer när bristen på självkontroll går överstyr.

KRISTINA JANSSON har tidigare fått frågan om att bli tomtekonstnär i Två Dagar, men först i år har hon haft möjlighet att tacka ja. Hon har tagit sig an det som vilket uppdrag som helst. För Kristina Jansson har det alltid varit viktigt att teoretisera kring måleriet. Så även den här gången.

Den tomte – eller vad man nu ska kalla honom för – som Kristina Jansson har målat har varken tomteluva, skägg eller kladdig gröt runt munnen. I stället går han genom ett rum i något som liknar en boxarrock med växten svärmors-tunga i förgrunden.

– Hemma har jag små barn som vill ha det mysigt i jul och då blir det förstås tomtar. Men för mig som konstnär är det intressant att leka med ikoniska och definierade bilder som jungfru Maria eller tomten eller vad det nu är.

Karaktären som nu blivit Två Dagar-tomte har funnits med tidigare, då i hennes målning som ingick i Nationalmuseums utställning *Lust och last*. Den skildrade hur synen på sexualitet i konsten har förändrats från 1500-talet fram till i dag.

– Då handlade det ganska mycket om karaktärens blick och vad blicken ville ha. I den nya målningen har jag lyft in honom i ett annat sammanhang.

KRISTINA JANSSON föddes 1967 och växte upp i Väse mellan Karlstad och Kristinehamn tillsammans med storasyster Anna och lillebror Fredrik. Pappa drev jordbruket och

VÄGVAL. Kristina Jansson hade aldrig trott att hon skulle bli konstnär. Som barn fanns det inget som pekade på det, i dag är hon etablerad. "Verken återger stämningen i en verklighet som överträffat sig själv med en grym kraft. Livet pågår i psykedeliska färger utan en gnuttu charm", skrev Svenska Dagbladet i en recension av senaste utställningen *Selbst Dort*.

mamma tog hand om hem och barn.

Det fanns då inget som pekade mot att mellanbarnet i familjen skulle bli konstnär.

– Mamma är nog ganska kreativ, men det var kopplat till hantverk och handarbete. Konst var inget som existerade. Vi hade knappt några böcker hemma.

Under uppväxten var Kristina Jansson en klassisk hästtjej och på gymnasiet utbildade hon sig till gymnasieingenjör med inriktning på kemi.

– Jag hade lätt för att lära mig och fick bra betyg, men jag insåg att det där med kemi inte var min grej. Det var helt enkelt inte roligt.

Efter studenten flyttade hon till USA och jobbade som barnflicka. Sedan blev det Stockholm och jobb som högstadielärare i matematik, fysik och biologi.

– Jag har alltid tecknat, lite i smyg, och en kompis tyckte att jag skulle söka till Idun Lovén konstskola. Så det gjorde jag och kom in.

Studierna var inte kärlek vid första ögonkastet. Snarare en rejäl kulturkrock.

– Jag kunde ingenting om konst och var som autistisk den första tiden, bara satt och tittade. De andra studenterna hade järnkoll och pratade om att de sedan skulle söka till "Mejan", konsthögskolan i Stockholm. Jag visste inte ens vad det var och vågade heller inte fråga.

Parallellt med den vanliga utbildningen började Kristina Jansson förkovra sig på egen hand. Hon lånade böcker om konsthistoria och annat för att kunna förstå vad lärarna och klasskompisarna egentligen pratade om.

Sakta men säkert började Kristina Jansson känna sig varm i kläderna. Konst kanske trots allt var något för henne att satsa på. I samband med att hon hälsade på en kompis i Salzburg sökte hon en plats på konstskolan i Wien – och kom in.

SÅ 1994 FLYTTADE Kristina Jansson till Österrike och började

på Akademi eder Bildenden Künste. Året efter sökte hon och kom in på Kungliga Konsthögskolan i Stockholm. Alltså "Mejan", det där stället som hon några år tidigare aldrig hade hört talas om. För nu var hon fast övertygad om att måleriet var det hon skulle satsa på.

- I dag när alla tar bilder med sina telefoner kanske vissa tycker att måleriet inte behövs längre. Men måleriet är ett sätt att säga gamla saker och härma andra tekniker. Syftet är inte att, som en kamera, vara en spetsad bildproducent.

Kristina Jansson har fastat för ett citat av författaren och litteraturkritikern Susan Sontag som har kallat ett fotografi för "ett utsnitt av verkligheten". En målning är något helt annat.

- Där får man hela verkligheten i sin speciella skala.

KRISTINA JANSSON tror att många i den unga digitala generationen känner en längtan efter att jobba med material som rent fysiskt går att ta på. Det finns i alla fall anekdotiska bevis för det. Som när curatören på det danska konstmuseet Louisiana utanför Köpenhamn berättade för henne att många yngre danskar blivit väldigt intresserade av konst och att skapa saker på egen hand - med egen hand.

- Att måla är nästan det mest avantgardistiska man kan göra i dag.

Det här kan förstås låta lite flummigt. Konstskola i Österrike. Utsnitt av verkligheten. Curator (med "c" och inte "k"). Avantgardistiskt tänkande.

Det är just den här typen av abstrakta resonemang som gör att många kanske drar sig för att gå till ett galleri eller konstmuseum. Är inte det här bara en teoretisk efterhandskonstruktion och ett sätt att intellektuellt jabba upp att någon stått i en ateljé och kladdat med dyr oljefärg i flera månader?

- Jag tar det jag gör på blodigt allvar. Det här är ett hardcorejobb och inte alls glamouröst. Jag har en väldigt vetenskaplig approach när jag jobbar och klurar väldigt mycket innan jag börjar måla.

Det som stör Kristina Jansson mest är att vissa tror att måleri och inspiration lever i symbios.

- Den största missuppfattningen är att jag bara målar när jag känner för det. För mig handlar det om hårt jobb. Jag baxar verkligen ut ett verk. Det kan ta månader eller år att bli färdig. Det är något nytt varje gång och inget går på rutin.

NÄSTA PROJEKT BLIR att göra någonting till konstmässan Supermarket Art Fair nästa år tillsammans med bildkonstnären Annika von Hausswolff. Det finns också diffusa planer på en större utställning 2018. Dessutom så undervisar Kristina Jansson på bland annat Konsthögskolan.

- Det är något jag är genuint intresserad av. Det är väldigt roligt att hitta ett sätt att prata om konst i pedagogiskt syfte. Nästan alla studenter jag träffar är oerhört slipade. Det är sällan jag träffar någon som är så där borta som jag själv var i början och inte har koll på någonting. ●

"ATT MÅLA ÄR
NÄSTAN DET MEST
AVANTGARDISTISKA
MAN KAN GÖRA
I DAG."

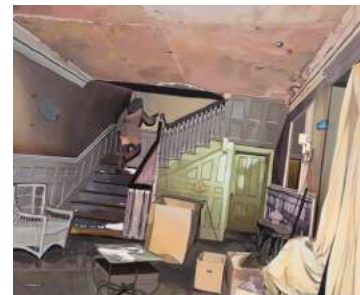

NYSKAPANDE. Årets tomté är ingen traditionell figur. Kristina Jansson har i stället målat en lite hotfull man som bär vad som skulle kunna vara en boxarrock. Precis som alltid har hon tagit uppgiften "på blodigt allvar".

KONSTNÄR: KRISTINA JANSSON

CITYSCAPE. Stadsvy från de numera rivna kåkstäderna utanför Hongkong.

SOME LEAVING. Många målare har skildrat kvinnor som går nedför en trappa. Kristina Jansson har gjort tvärtom, både när det gäller kön och riktning.

CENTERFOLD UNDERSTATED. Den utfläktade apan anspelar på utvik i äldre tiders porrtidningar.

CONTACT. Målning där en hotfull man, som senare blev Två Dagars tomté, figurerar för första gången.